6

rozsévač rozsievač

jún/červen
2021
ročník 91

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Vyzleč nenávistné reči

Oblečme Kristův oděv

Toužíme po pokoji

BIBLICKÝ ŠATNÍK KRESŤANA

Vyzleč rúhanie – obleč si pokoru

„Posmievačom sa vysmieva, ale pokorným dáva milosť“ (Pr 3, 34).

OVCA ZET – KPM 2021

26.- 28. marec
konferencia pracovníkov s mládežou
(online)

Minulý rok sme sa tešili na KPM.
Keď sa však začal blížiť koronavírus k našim hraniciam, konferencia bola ohrozená. Usporiadatelia čakali do poslednej chvíle, ale nakoniec museli dlho pripravovanú akciu preložiť o rok. Vtedy som ešte verila, že o rok bude všetko ako predtým a stretneme sa osobne. Organizátori si dali pauzu a na jeseň sa vrátili k príprave.
Tentokrát už vedeli, že mať v zálohe online konferenciu bude možno nevyhnutnosť.
Popravde, nevedela som si veľmi predstaviť, ako taká online konferencia s toľkými účastníkmi môže vyzerať. KPM je veľká akcia, kde býva viac ako 500 ľudí.
Človek si už za ten rok zvykol na rôzne zoom meetingy, cally, videohovory, webináre, streamy, online bohoslužby... Ale konferencia, to je veľké sústo. Ono to vlastne ani nie je ono a niekedy sa nám už pred tou obrazovkou nechce trčať.
Musím sa ale priznať, že online KPM bol pre mňa perfektný zážitok. Organizátori to urobili tak dobre a kvalitne, že ma to dokázalo vtiahnuť a úplne pohltiť.
Pozvanie znelo aj takto: *Preto ťa pozývame, aby si si tento víkend naozaj vyhradil len na KPM, na Pastiera a na to, čo ti chce povedať. Odlož, prosím, všetky povinnosti, aktualizuj si Zoom, mobil radšej na chvíľku odlož a pripoj sa cez laptop. Zapni kameru, vypni mikrofón a priprav sa na stretnutie s Pastierom.*
Bolo veľmi príjemné sýtiť sa Božím slovom, cítiť sa v spojení s cirkvou. Opäť na chvíľu zažiť ten pocit, že hoci bolo predo mnou na obrazovke viac než 400 ľudí za svojimi kamerami a laptopmi, mnohí úplne cudzí, cítila som sa, akoby som bola so svojou rodinou. Konferencia sa niesla v duchu témy Pastier.
Pastier, ktorý ťa pozná. Ktorý ťa vedie na ceste. Keď je okolo teba tma, je bližšie ako na dosah ruky. Privádza ťa na zelené lúky. Jeho dobrota a milosť ťa budú sprevádzať. Hlavné témy mal na starosti napríklad Davy Patty, Maruška Skonc, Denisa Harčárová a dokonca aj jeden náš baptista – Peter Orvoš (foto).
Peter hovoril o údolí tône smrti a o tom, ako aj tam zakúšať, že Pastier je s nami. Téma bola prepojená s generáciou Z. Ako jej slúžiť, porozumieť, ako jej byť pastierom. Počas webináru Pohlavie Z sa rozprávalo o tom, aký je hlas tejto generácie v rodových otázkach a otázkach sexuality a čo na to náš Pastier. Webinár Náboženstvo a morálka Z približoval, ako táto generácia premýšľa o morálke a náboženstve, prečo to potrebujeme vedieť a ako tomu rozumieť. Jarmok Zet boli zase krátke 15-minútové prednášky v *breakoutroome*, kde ste si mohli vybrať zo štyridsiatich tém. Mohli ste sa dozvedieť napríklad, čo s čiernymi ovcami v stáde, prečo sa niekto presťahoval z Revúcej do Bratislavy, sociálne siete ako novodobá pouličná evanjelizácia, alebo napríklad ako sa starať o ľudí s psychickými ťažkosťami. Témy boli naozaj rôznorodé. Nechýbal ani online mentoring.
Čas, kedy si sa mohol porozprávať s niekým múdrejším, starším, skúsenejším. Dostať radu, porásť, pohnúť sa z miesta, kde si už dlho stál. Tento online víkend bol Božím víkendom.

Ráchel Orvošová

Boží hlas může rozšiřovat naše srdce

„Uslyšíte-li dnes jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce“ (Ž 95, 7–8).

Jako děti jsme museli poslouchat. A potom jsme byli rádi, když už jsme poslouchat nemuseli. Jako dospělí už sice nechceme poslouchat jako děti, ale bývají situace, kdy si nevíme rady a moc rádi bychom poslechli někoho, kdo by poradil nebo dokonce vzal odpovědnost za naše rozhodnutí na sebe.
A to se většinou nedaří. Máme svou svobodu a svou zodpovědnost. Ale to neznamená, že nikoho v ničem neposloucháme. Žijeme mezi lidmi a tak se v mnohém řídíme podle nich. Někdy vědomě, někdy méně vědomě.
Kromě toho, že nám slova Žalmu 95 doporučují, abychom poslechli „Jeho hlas“, tedy hlas Boží a ne hlas jakýkoliv, varují nás také jedním dechem před zatvrzením srdce. Tedy před situací, kdy člověk nereaguje na dobro, nehledá ho a je jaksi „zavinut“ jen sám v sobě. Tehdy se jeho obzor zmenší a vnitřní svět se stává těsným a chladným.

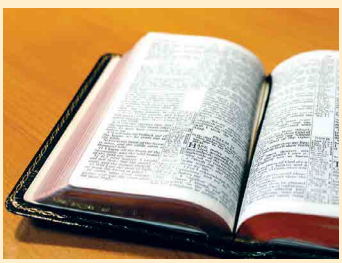

Boží hlas v Písmu, Boží hlas v našem nitru, Boží hlas, tlumočený ve slovech církve, může láskou a důvěrou rozšiřovat naše srdce a dělat ho „měkčím“.
A to je dobré pro nás i pro ty, kdo jsou okolo nás.

Ch. A.

Obsah

OVCA ZET – KPM 2021... 2
Boží hlas může rozšiřovat naše srdce
Svléci si špatné věci a obléci dobré.....3
Vyzleč rúhanie – obleč si pokoru.....4
Vyzleč nenávistné reči.....5
Svleč si ošklivé řeči – obleč si dobrotivost
Zlost ubližuje víc tobě než... 6
Slovo pokora –...
Rozhovor s kazatelem – Jan Pospíšil..... ...7
Aplikace.....8
Tři veľké dary
Kopete Boží ligu /Radio 7 9
Bůh nabízí víc
Jak se modlit... M 24-7.....10
Mezinárodní konference mládeže v Praze v roce 1931
Výkrik vďaky.....12
Večná cena
Ekuména vo svete 13
Smutné plátno
Dá sa s nenávisťou vybabrať?.....14
Toužíme po pokoji
Človeče malej viery.....15
Bůh je blízko.../Otec je.../Otec se zjevuje...
Tvá víra může přenést hory.....16
Nikdy není pozdě
S Ježíšem v kuchyni (6)
Nedovoľ, aby ti zo života zmizla pieseň.....17
On spevňuje moje kroky
Ježíš mě miluje.....18
Přání / Zvěstování...
Recenzia.....19
Kristus je právě teď s vámi
Online sesterská konferencia 19. 6. 2021
Témata/ témy čísel časopisu 2021
A. Ondrusková: Vezmi kríž svoj.....20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Koncepcia časopisu: Ján Boggero
Komplexné grafické a realizačné spracovanie časopisov: A. Vrana
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel. +421 911 813 824. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 18,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,64 €) + poštovné.
Poštovné - zbory: 3,- € za kus a rok,
jednotlivci:
cena výtlačku 1,64 € + 5,50 € poštovné za kus a rok.
Odberatelia v ČR: predplatné 484,- Kč na rok (cena jednoho výtisku 44,- Kč) + poštovné.
Poštovné - zbory: 102,- Kč na kus a rok,
jednotlivci:
cena výtisku 44,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.
Odber v zahraničí: predplatné 18,- €, aktuálne poštovné 29,- €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 6/2021: 5. 5. 2021
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadřovat názor redakce. Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

Michal Petratur

Blíží se léto, a tak zase musíme obměnit šatník. Nachystat si letní oblečení a obuv, abychom se dobře cítili. S naším oblečením je to jednoduché. Podle svého vkusu a počasí venku si vybereme vhodný oděv.
Sám mám nejraději, když je teplé počasí. To si na sebe vezmu jen tričko, kraťasy a sandály, a hurá do přírody nebo za povinnostmi do města. Ale s naším charakterem, osobností je to složitější, než jak je to s oblečením. I když i tady to mnozí neřeší a přizpůsobí se době a trendu a lehce tzv. „převlečou kabát".
A někteří i vícekrát. Když se převlékám, nedělám to na veřejnosti, ale v soukromí.
Stejně i změna našeho srdce, proběhla v našem nitru, v hlubině našeho já, v prostoru, kde jsem byl jen já a Pán.
Apoštol Pavel nám ve svém listu připomíná, že díky Pánu Ježíši Kristu proběhla změna v našem nitru, srdci, a proto to má být vidět i navenek v našem chování, jednání.
Neboť jací jsme uvnitř, tak se projevujeme i navenek. Pavel nás tedy vybízí k tomu, abychom ze sebe svlékli všechnu špatnost, a vyjmenovává některé příklady našeho špatného chování vůči druhým lidem. Máme si obléci to dobré – vlastnosti, jaké má Bůh – to je milosrdenství, odpuštění, laskavost.
Pavel to zdůvodňuje tím, že pokud nám Bůh odpustil v Kristu, tak to odpuštění máme žít, ve vztahu k druhým lidem, umět odpouštět. Ale je to těžké, jak ukazuje Ježíšovo podobenství o dvou služebnících v Mt 18, 23–35. Jeden z nich zakusil odpuštění svého obrovského dluhu u svého krále, ale sám nebyl ochoten odpustit malý dluh svého spolupracovníka.

Svléci si špatné věci a obléci dobré

A tak sám skončil ve vězení pro dlužníky s neodpuštěným dluhem. Dobrým příkladem odpuštění v rámci rodiny, sourozenců je Josef (Gn 45, 4nn), který už jako mocný muž na královském dvoře v Egyptě se usmiřuje se svými bratry.

> ***Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhání a s tím i každá špatnost; buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. (Ef 4, 31–32)***

Při čtení Josefova příběhu dojdeme ke zjištění, že i když Josef ušel na své životní pouti kus cesty a zažil různá úskalí a příkoří, ten nejtěžší úsek jej teprve čeká – odpustit svým bratrům. Bratři zase musí dojít k pokání, a tím i zpět k Josefovi.
Josef i jeho bratři jsou nám příkladem jak odpustit a usmířit se.

Odpustit znamená, že se rozhodneme nenechat si kazit život bolestnou minulostí, přestat si neustále drásat rány, které krvácejí.
A účelem odpuštění není změnit druhého člověka, ale změnit vlastní postoj, myšlenky a nakonec i činy.
Milí čtenáři Rozsévače, přeji vám, abyste ve svých životech zakoušeli velké Boží dary, jako je jeho láska, milosrdenství, odpuštění, a uměli je žít ve vztahu k druhým lidem.

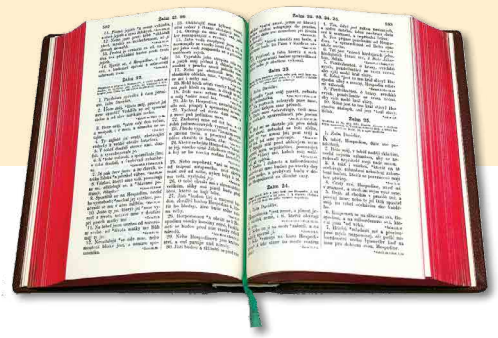

Biblický šatník křesťana

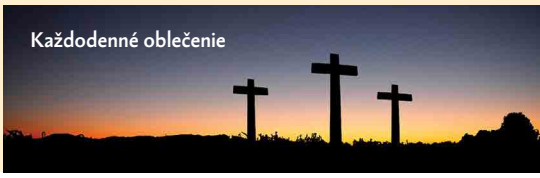

Vyzleč rúhanie – obleč si pokoru

Starozákonný text:

„Posmievačom sa vysmieva, ale pokorným dáva milosť“ (Pr 3, 34).

„Lebo sa honosí bezbožník svojimi chúťkami a lakomec sa rúha, pohŕdajúc Hospodinom... Počul si túžbu pokorných, ó Hospodine; utvrdzuješ im srdce, ucho nakláňaš“ (Ž 10, 3 a 17).

Starozákonní text:

„Vysmívá se posměvačům, pokorným však dává milost“ (Př 3, 34).

„Když svévolník chválí, pak jen pro své choutky, když chamtivec dobrořečí, znevažuje Hospodina... Tužbu pokorných vyslýcháš, Hospodine, jejich srdce posiluješ, máš pozorné ucho“ (Ž 10, 3 a 17).

Novozákonný text:

„Odhoďte každé rozhorčenie, vášeň, hnev, krik a rúhanie so všetkou zlobou. A buďte k sebe dobrí, milosrdní, odpúšťajte si navzájom, ako aj vám Boh odpustil v Kristovi“ (Ef 4, 31 – 32).

„Podobne mladší, poddaní buďte starším. A všetci spoločne opášte sa pokorou, lebo Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť“ (1Pt 5, 5).

Novozákonní text:

„Ať je vám vzdálena veškerá tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhání a s tím i každá špatnost. Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám“ (Ef 4, 31– 33).

„Stejně se i vy mladší podřizujte starším. Všichni se oblečte v pokoru jeden vůči druhému, neboť Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost“ (1Pt 5, 5).

Ďalším starým kúskom v našom charakterovom šatníku, ktorý si máme vyzliecť a odhodiť, je rúhanie. Toto slovo sa nám v prvom rade spája s rúhaním sa proti Pánu Bohu, voči Jeho menu. Možno si povieme, že nás veriacich sa to netýka. V modernom slovníku človeka 21. storočia slovo rúhanie takmer nenájdete.

Význam tohto slova by sa dal opísať ako vysmievanie sa Bohu, Jeho činom, preklínanie Boha a Jeho mena. U vyvoleného izraelského národa sa tento čin trestal ukameňovaním a hrdelné tresty za rúhanie sa Bohu sa vyskytovali aj v našich končinách ešte v stredoveku. V časoch rozvoja ateizmu, najmä v 19. a 20. storočí, sa výsmech z Boha veľmi rozšíril. Postupne výsmech vystriedala dnešná ľahostajnosť voči Bohu. To všetko zanechalo stopy v myslení ľudí a najmä cez kultúru a školstvo sa dotýka každého z nás.

Pánu Bohu ľudský výsmech a rúhanie neurobí žiadnu škodu, ale uškodí to viere ľudí, ktorí Boha ešte len hľadajú. My, ktorí Boha poznáme, môžeme byť svojimi činmi a slovami, keď žijeme v rozpore s Božími prikázaniami, príčinou, prečo sa ľudia posmievajú Bohu. Božie slovo nás na to upozorňuje v R 1, 24. Vyzliecť rúhanie teda pre nás znamená nielen nehovoriť rúhavé slová o Bohu, ale aj vyhýbať sa akýmkoľvek slovám a skutkom, ktoré znevažujú Boha a spôsobujú, že neveriaci sa Bohu vysmievajú.

Druhý spôsob rúhania vystihuje český preklad „utrhání“ a je namierený proti ľuďom. Znamená znevažovanie, posmech, ohováranie, znižovanie dôstojnosti druhého človeka veľmi hrubým spôsobom. S týmto nepriamym rúhaním sa voči Bohu sa stretávame a zápasíme s tým oveľa častejšie ako s priamym rúhaním. Pán Ježiš nás však upozorňuje v Kázni na vrchu, že ak bratovi nadávame „Hlupák“ či „Blázon“, tak prepadneme súdu a peklu (Mt 5, 22). Ľudí nemáme preklínať a znevažovať ich, lebo sú stvorení na Boží obraz (Jk 3, 9). Keď teda hrubým spôsobom urážame človeka, znevažujeme tým Boha, ktorý ho stvoril, a rúhame sa voči Božiemu obrazu. Hrubé alebo jemnejšie nactiutŕhanie, urážky, osobné útoky považuje starý človek za normálne a oblieka si tieto šaty každý deň. Je preto veľmi dôležité, aby sme my, znovuzrodení, „noví“ ľudia, tieto staré šaty odhodili a obliekli si namiesto nich pokoru voči Bohu aj voči ľuďom. Pokora nám umožňuje vzdávať Bohu pravú úctu, lebo si uvedomujeme svoju hriešnosť a potrebu milosti od Boha. Pán nám zasľubuje, že pokorným dáva svoju milosť.

Keď si oblečieme pokoru aj vo vzťahu k iným ľuďom, vtedy najlepšie odrážame obraz nášho Pána, ktorý o sebe povedal: „Učte sa odo mňa, lebo som krotký a pokorný v srdci“ (Mt 11, 29).

Obliekať si pokoru, učiť sa pokore od Pána musíme každý deň tak, ako si každý deň obliekame šaty. Ak tak robíme, potom nepotrebujeme v každodennej komunikácii znižovať dôstojnosť druhých ľudí, a tým sa nepriamo rúhať Bohu, ale dokážeme poslúchnuť výzvu Božieho slova: „Nič nerobte z hašterivosti a márnej ctižiadosti, ale radšej v pokore iných pokladajte za hodnejších než seba“ (Fil 2, 3).

Myslel si si doteraz, že rúhanie nemôže byť tvoj problém? Ktorými svojimi skutkami a slovami spôsobuješ, že ľudia sa vysmievajú z Pána Boha? Nie je rozpor medzi tvojimi slovami o Pánu Bohu a tvojej dôvere v Neho a realitou tvojho života, ktorý ukazuje, že Mu nedôveruješ a neposlúchaš Ho? Neuchyľuješ sa v diskusiách a hádkach od vecných argumentov k osobným útokom a znižovaniu dôstojnosti druhého človeka, či až k urážkam? Neznižuješ (možno „len“ v myšlienkach) dôstojnosť iných ľudí a nevysmievaš sa im? Dokážeš s pokorou vidieť svoje nedostatky? Dokážeš vidieť a aj oceniť dobré vlastnosti a dobré činy u iných ľudí? Dokážeš sa úprimne radovať z toho, že niekto je v niečom lepší od Teba?

Vyzleč nenávistné reči

Zhora sme dostali slovo života, ono udržuje, riadi a zveľaďuje život. Nerobia tak naše slová, do ktorých sa vkradla zloba a nevraživosť.
„... ale jazyk, toto nepokojné zlo, plné smrtiaceho jedu, nik z ľudí nemôže skrotiť. Ním dobrorečíme Pánovi a Otcovi a ním preklíname ľudí, stvorených na Božiu podobu. Z tých istých úst vychádza dobrorečenie i kliatba. Bratia moji, nemá to tak byť " (Jak 3, 8 – 10).
Overujme si nastavenie našich úst. Pravda zhora nie je nám darovaná len na poznanie (aby sme napr. príležitostne vyhrali biblický kvíz). Pravdu dostávame z milosti, aby obnovovala náš život, formovala a ozdravovala našu myseľ. Nezamlčme si, žijeme v pandémii, okolie je rozhádané a nespokojné. Ak mocní strácajú moc, ich jazyk je plný smrtonosného jedu. Médiá nás majú verne informovať, no často sa v konfliktných a sťažených okolnostiach života rozkolíšu, stráca sa objektivita.

Prečo by sme v podobných okolnostiach mali prehliadať slovo zhora? Vyzleč nenávistné reči, obleč si dobrotivosť.
„Nijaké mrzké slovo nech vám nevychádza z úst, ale len dobré, aby budovalo... Každá rozhorčenosť a vášnivosť, hnev a krik, i rúhanie so všetkou zlosťou nech sú vám ďaleké... ale buďte vospolok dobrotiví, milosrdní, odpúšťajúci si, ako aj Boh odpustil vám v Kristu" (Ef 4, 29 a 31 – 32).
Slovo zhora nečítajme ako rozkaz. Nie je príkazom, ale milostivou ponukou. Ponuku nedokážeme prijať a spracovať, ak sa nevzdáme svojej hrdosti. Hádam denne vysielame modlitbu: „...odpusť nám, ako my odpúšťame svojím vinníkom," no prepadáme pre svoju hrdosť. Nezažijeme odpustenie, neobnovilo sa v Božej vôli naše srdce. Ústa by chceli dobrorečiť, ale nejde to, ak srdce prahne po starom.
Pri mojom životnom jubileu ma oslovil brat z Ružomberka známym žalmom:

„Dobrorečiť budem Hospodinovi v každom čase, nech je chvála o Ňom neprestajne v mojich ústach. Nech sa mi chváli duša Hospodinom, nech čujú pokorní a zaradujú sa!"
Vzdajme sa hrdosti a obnovujme život milosťou odpustenia, potom sa zmení tep srdca, začnú sa plniť Božie zasľúbenia, ozdravíme život v rodinách, zboroch. Dokonca aj prostredie, v ktorom sa pohybujeme, to vycíti a určite sa osvieži darom nášho dobrorečenia.

J. Stupka

Svleč si ošklivé řeči – obleč si dobrotivost

Co si máme obléct, nebo máme se jít převléct? Tuto otázku řešíme poměrně často v souvislosti s tím, co nás čeká...

Na některé příležitosti je nutné specifické oblečení a u jiných příležitostí je to tak trochu jedno. Nicméně je oblečení vnímáno jako důležitá součást našeho života. Mnoho o nás vypoví, jaký je náš styl, jak se zrovna cítíme nebo jestli jsme správně odhadli situaci.
Vhodným a správným oblečením můžeme dobře zapůsobit, ale špatným a nevhodným oblečením můžeme uškodit (sobě i druhým). Avšak záměrem toho zamyšlení není zkoumat módu a etiku oblékání. Prozatím si vystačíme se závěrem, že je vhodné dbát na oblečení z hlediska kvality, čistoty a přiměřenosti situace.

Pojďme ale raději k biblickému, obraznému pojetí oblékání či svlékání.

Nejvíce se tomu v Novém Zákoně věnuje Apoštol Pavel (Ř 13, 1K 15, Ef 4, 6, Ko 3, 1Te 5), dále Petr (1Pt 5) a vlastně také některé Ježíšovy výroky nebo podobenství (Mt 6, 22, L 12). Asi nejjasněji to Pavel vyjádřil v tomto textu: *„Ale nyní odhoďte to všecko: zlobu, hněv, špatnost, rouhání, pomluvy z vašich úst. Neobelhávejte jeden druhého, svlečte ze sebe starého člověka i s jeho skutky a oblečte nového, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele. Potom už není Řek a Žid, obřezaný a neobřezaný, barbar, divoch, otrok a svobodný – ale všechno a ve všech Kristus. Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost"* (Ko 3, 8–12).
Pavel psal o dobrém (vhodném) a špatném (nevhodném) oblečení – obrazně. Použil to jako příměr, jak máme žít, co máme dělat. Staré oblečení přirovnává ke starému (přirozenému) já, a to staré oblečení není vhodné pro život v radosti, pokoji a lásce. Vede ke špatným skutkům, Ko 3, 5,8–9 (necudnost, lakomství, hněv, pomluvy). Je třeba ho odložit, svléct a dát si nové oblečení, které je čisté, funkční a vhodné. Je třeba se zbavit těch našich starých zvyků. Ne nadarmo se říká „Zvyk je železná košile".

Místo toho máme obléci nové oblečení, což je nový život je v Kristu (Ko 3, 1,10, Ef 4, 24) a ten přináší naprostý opak do našeho života: radost, dobrotu, pokoru a trpělivost. Ale není to vůbec lehké, proč? To staré, přirozené je nám bližší, zvykli jsme si na něj. Vzpomeňme si, jak se často s oblibou vracíme ke svým starým kalhotám, svetru, halence či kabátu. I když

už nevypadají dobře, jsou ošuntělé, vybledlé nebo dokonce zapáchají. Ale my jsme si na ně zvykli a neřešíme, jestli to někomu vadí. A tak to je i se starým životem, se starými zvyky. Byli jsme zvyklí takhle jednat a neuvědomovali jsme si, že to druhým ubližuje a škodí. Proto Pavel vyzývá, to staré teď odložte (ČEP odhoďte), jinak to nevyřešíte. A protože člověk nemůže zůstat nahý, hned vzápětí radí, aby se oblékl do nového Božího šatu, který on připravil. Dle Ko 3, 12 potřebujeme konkrétně soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost.
V paralelním textu Pavel radí toto: *„Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhání a s tím i každá špatnost. Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám"* (Ef 4, 31–32).
Jak to zní krásně být trpělivý(á), milosrdný(á) a umět rychle odpouštět. Nic z toho ale nevyprodukuješ sám (a). Je to Boží dar, dílo v nás. Ale musíme chtít, musíme se aktivně zapojit, musíme Bohu důvěřovat a dovolit jeho Duchu, aby v nás pracoval. A on nám bude ukazovat, kde konkrétně máme odložit ten starý šat a obléknout nový.

Velkým problémem našeho starého šatu je také pýcha. Pýcha je asi pra-kořenem všech ostatních hříchů, ruku v ruce s ní jde sobectví. Pyšné srdce se Bohu protiví (Př 16, 5). Pyšný člověk před Bohem neobstojí a rozhodně nevejde do Božího království. Pýcha ale způsobuje mnoho

hořkosti i v lidských vztazích. Nadutý a samolibý člověk sebe považuje za důležitější, nadřazenější než jsou všichni ostatní. Těžko respektuje druhé, lehce někoho poníží, urazí a okřikne. Protilékem, protipólem je pokora. Proto Petr mluví o potřebě obléct si pokoru: *„Stejně se i vy mladší podřizujte starším. Všichni se oblečte v pokoru jeden vůči druhému, neboť ‚Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost'* (1Pt 5, 5).
Pokora sice dnes není moc populární, ale z Božího pohledu je žádoucí. Pokorný člověk si dobře uvědomuje svoji nedostatečnost a závislost na Bohu (Boží milosti) a skutečně respektuje druhé.

Když to shrneme, máme si obléct: soucit, laskavost, pokoru, mírnost vůči druhým a trpělivost. Oblečení, které je kvalitní, značkové „Made by God" a které je na míru každému a hodí se do každé situace, tedy pro každý životní úsek. Je zde výzva pro všechny křesťany, abychom se dobře oblékli, oblékli Kristův oděv, abychom tak vyzařovali Boží dobré vlastnosti. *Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích* (Mt 5, 16).

Mám za to, že pro toto období (pandemie a krize) se košile dobroty, kalhoty skromnosti, mikina pokory, boty trpělivosti a kabát soucitu budou hodit. Lidé kolem nás strádají a budou strádat v mnoha oblastech, propadají skepsi, negaci či zoufalství. Vidíme pyšné chování a aroganci, slyšíme mnoho pyšných a urážlivých slov a špatných zpráv. Dobrých slov a skutků je jako šafránu. Jako následovníci Ježíše Krista jsme vyzýváni, abychom se nebáli projevit porozumění, dobrotu, abychom zůstali skromní a s trpělivostí přečkali toto období.
Myslím si, že se ještě otřesou lidské hodnoty a systémy i právě názory na módu, co je dobré nosit a co ne.
Začít můžeme u sebe tím, že odložíme např. špatné řeči a budeme pronášet pokojná, dobrá, smířlivá a povzbudivá slova. *Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré, které by pomohlo, kde je třeba, a tak posluchačům přineslo milost* (Ef 4, 29).

Zajít však musíme za tím nejlepším krejčovským Mistrem. Pojď s důvěrou k Ježíši pro nový šat, nový život, uvidíš a ucítíš, že ti skvěle padne. Určitě si také uvědomujeme, že obsah našich slov souvisí s obsahem (stavem) našeho srdce.

Proměnit, vyčistit naše srdce může jenom Bůh.
Pane, chraň nás před bezcitností, hrubostí, pýchou a netrpělivostí vždy, ale snad ještě více v této době. Amen.

Jiří Marek,
kazatel Sboru BJB Ostrava

Zlost ubližuje víc tobě než komukoli jinému

„Pošetilce zabíjí vztek" (Jb 5, 2).

Setrváváš-li v zlosti, vždycky to ublíží víc tobě než komukoli jinému. Zlost je sebezničující a kontraproduktivní. A je doopravdy nesmyslná.
Pokud měl vůbec kdy někdo důvod se zlobit, byl to Jób. Byl to zbožný muž, který měl vše, co si přál – zdraví, dobrou pověst a velkou rodinu. Jednoho dne to vše ztratil. Nepřátelští cizinci mu pobili dobytek. Všechny jeho děti zahynuly v hrozné vichřici. Postihla jej strašná nemoc. Přišel doslova o vše, krom manželky, ta mu však v jeho nejtemnější chvíli řekla: „Ještě se držíš své bezúhonnosti? Zlořeč Bohu a zemři" (Jb 2, 9).
Pak k němu přišla skupina přátel a řekli mu: „Jóbe, to je všechno tvoje chyba."
Jeden z jeho přátel mu však mezi hromadou špatných rad sdělil něco moudrého. Naléhavě trval na tom, že utápět se v zlosti je špatný nápad. Řekl Jóbovi: „Pošetilce zabíjí vztek, žárlivost usmrcuje prostoduché" (Jób 5, 2).
Jóbův přítel byl moudrý muž. Věděl, že i když Jóba právě tak hrozně bolí srdce, vztek mu nepomůže. Vlastně by všechno jenom zhoršil. Projdeš-li si zpětně své životní zkušenosti, asi mu dáš zapravdu. Když tě ovládla zlost, udělal jsi pravděpodobně věci, kterých lituješ. Třeba sis řekl něco jako „já si na něho došlápnu!" A pak jsi to doopravdy udělal, a bylo to směšné. Když povolíš uzdu vzteku, dopadne to tak, že začneš ničit sám sebe. Ublížíš víc sám sobě než těm, vůči kterým máš averzi. Zlost tě zažene do deprese. A to, oč ti jde, nikdy nezískáš. K čemu by ti tedy bylo se třeba ještě jen minutu na někoho zlobit? Ještě dnes dej vzteku vale. Raději odpusť, a pak si užívej svobodu, kterou ti to přinese.

Otázky a pokyny k zamyšlení
Jakými způsoby dokáže zlost ubližovat? Připomeň si nějaké případy z vlastního života, nebo ze života někoho, na kom ti záleží. Jak změnilo tvůj život k lepšímu, když jsi nějaké zranění raději přešel, než abys rajtoval na svém vzteku?
Které zranění z minulosti potřebuješ odpustit, aby ses zbavil přetrvávající zlosti?

Rick Warren

Slovo pokora

...se zdá divné a příliš archaické. Má ještě dnes nějaký praktický význam?

Zemitost je klíč k životu
Latinské slovo humilitas souvisí se slovem humus, tzn. „země". Je-li člověk zemitý, stojí-li pevnýma nohama na zemi, pak je „humilis" – pokorný. Znamená to, že zná své přednosti i omezení, své klady i zápory, umí pravdivě reflektovat svůj život, své jednání a své hranice... Pokorný člověk ví, že dokáže jak skvělé a dobré věci, tak i věci zlé. Pokorný člověk ví, že je omezen svými náladami, pocity, zraněními, svými pudy a potřebami. Jen takový člověk může být prospěšný sobě a svému okolí. Naopak člověk, který se neodvažuje pohlédnout na sebe pravdivě, je slepý a v důsledku toho musí být arogantní a hrubý a násilnický. Pyšný.
Přesná poloha na mapě – nutná pro cestu dál
Pokorní lidé nejsou ti, kteří ze sebe dělají trpaslíky, kteří nepřevezmou žádný úkol, protože si nevěří. Nejsou to ti, kteří pokrytecky říkají: Já, nejmenší z nejmenších. Jsou to naopak ti, kteří se přiznávají ke svému pravdivému obrazu, a vystupují tudíž skromně. Vědí, že i v nich jsou všechny propasti světa, a proto se nad nikoho nepovyšují a nikoho neodsuzují.
A protože se sami sklonili k hlíně své pravdy, mohou se stát posly pokory, kteří dovedou napřímovat lidi ohnuté a ztroskotané. Pokoru lze přirovnat k tomu, když si na cestě autem, či v přírodě (nebo na moři) potřebujeme jednoznačně určit svou polohu na mapě. Ať už jsme se svou momentální polohou spokojení, nebo ne, jen díky přesně určené poloze se můžeme dostat dále ve směru, kam chceme. Pokud si nalháváme, že jsme jinde, než opravdu jsme, nemůže to vést správným směrem.
Odvaha k pravdě
Pokora jako odvaha k pravdě byla vždy pro křesťany výzvou. Pokud někoho jeho duchovní cesta učinila člověkem povýšeným, který se vyvyšuje nad druhé, koho ovládají pudy a nálady, ten se s pravdou o sobě ještě nesetkal a jeho působení mělo vždy negativní dopad na něho samotného, na jeho okolí a vposledku i na dějinný vývoj.
Humor
Humilitas má cosi společného i s humorem. Pokorný člověk mívá smysl pro humor. Dovede se smát sám sobě, má k sobě odstup. Umí se na sebe podívat s nadhledem, protože si dovolil být takový, jaký je: člověkem země i nebe; plným chyb a slabostí a zároveň lásky hodným, drahým.

K. N.

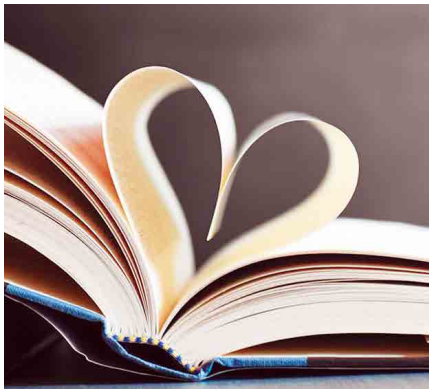

Jan Pospíšil

Stát se kazatelem je velké rozhodnutí, aspoň v mých očích. Jak jste prožil povolání do služby?

Ano, bylo to pro mě osobně a samozřejmě pak i pro moji rodinu zcela zásadní životní rozhodnutí. Vyznávám, že bez Božího povolání by takové rozhodování nedávalo smysl a já bych v této službě nemohl vůbec obstát. Od mládí byla v mém srdci ta „jiskřička", ta jakoby podvědomá touha. Později (v roce 1966) přišel velmi silný podnět, kdy jsem se přihlásil ke studiu na KEBF v Praze. Toto rozhodnutí jsem si musel vnitřně ujasnit. Byl jsem si tehdy vědom, že bych mohl podlehnout jen svým pocitům a to jsem opravdu nechtěl. Modlil jsem se za to, radil se s bratrem tajemníkem Švecem. Ten mi podání přihlášky doporučoval, ale úřady mne nepustily ani k přijímacím zkouškám. Tehdejší předseda ÚR BJB bratr Václav Tomeš tehdy viděl moje zklamání a řekl mi: „Milý Jane, jestliže to bude Boží vůle, Pán Bůh tě ke službě jistě přivede třeba **oklikou.** Na to se spolehni." A tak se také stalo! Na sjezdu mládeže v Liberci v roce 1969 jsem pod vlivem Božího slova a působení Ducha svatého jasně prožil toto Boží povolání. Tenkrát jsem to musel vyznat veřejně před všemi do mikrofonu a naplnila mne úžasná radost a hluboký pokoj. Od té chvíle jsem již o Božím povolání ke službě kazatele evangelia nezapochyboval. Jen jsem pak čekal na správný čas a správné místo. Až po 13 letech jsem mohl nastoupit do služby kazatele. Předtím mi byl několikrát odepřen tzv. státní souhlas. Ale to vše patřilo k Boží cestě **„tou požehnanou oklikou".**

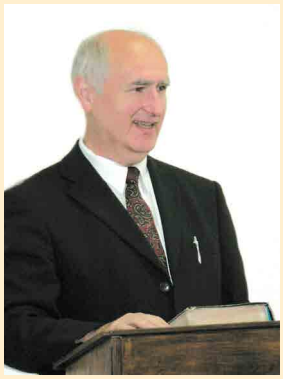

Kdo z lidí vás nejvíc ovlivnil na cestě stát se kazatelem?

Určitě to byl především můj otec Vilém Pospíšil, kazatel evangelia. Od malička jsem vyrůstal v láskyplném prostředí kazatelské rodiny a vikýřovického sboru. Příklad milujících rodičů mne ovlivnil více než jakákoli slova. Také můj dědeček Vilém Volanský, kterého jsem měl moc rád, byl kazatelem. Doba, kdy si oba vytrpěli „své" v komunistickém vězení, ve mně jen posílila touhu po službě Bohu. Vždyť právě tehdy jsem vydal svůj život Pánu a byl na vyznání víry pokřtěn. Později to byl již zmiňovaný bratr Stanislav Švec, pod jehož kazatelnou jsem sedával v době mého studia v Praze.

Kdo byl vaším vzorem?

Kromě již zmiňovaného tatínka a dědečka to bylo více bratří, kteří mi byli vzorem a příkladem jako křesťané. Byli to moji strýcové, byli to věřící sousedé, učitelé Nedělní školy, tzv. laičtí kazatelé ve sboru a také kazatelé z jiných sborů, které jsem poznával při různých příležitostech.

Kolik let jste byl kazatelem a ve kterých sborech jste sloužil?

V aktivní službě kazatele jsem byl celkem 32 let. Byly to sbory BJB: v Brně (2x), v Litoměřicích, na Vsetíně, v Pardubicích, v Žatci a v Lovosicích. V letech 1984–2000 jsem sloužil jako tajemník BJB a často jsem tak sloužil v různých českých i slovenských sborech BJB. I když to nebyla služba vždy snadná, konal jsem ji s vnitřní radostí a ničeho nelituji.

Co jste měl na této práci nejradši, nebo co vám dávalo ten pocit, že má smysl?

Když jsem mohl být „u toho", jak lidé hledají Pána Boha a pak v pokání vydávají svůj život Pánu Ježíši Kristu. To jsem prožíval jako vrchol a smysl své služby. Samozřejmě tím nechci říci, že bych podceňoval službu Božím slovem ve shromáždění Božího lidu nebo službu pastorační. Vše tvoří tu vzácnou mozaiku služby kazatele.

Co pro vás bylo nejtěžší?

Když jsem viděl, jak někdo odchází od Pána a potom ty důsledky! Také když jsem byl svědkem, když se do vztahů mezi křesťany vloudily světské způsoby: pomluvy, nepravdy, intriky atp. To se žel také někdy stalo.

Měl jste někdy krizi a chtěl jste si najít jiné povolání? Pokud ano, co vám pomohlo setrvat? Kdybyste nebyl kazatelem, jaké povolání byste vykonával?

Menší nesnáze jsem se naučil s Boží pomocí překonávat. Větší krizi jsem také prožil, ale ono Boží povolání do služby bylo silnější a přes ni mě přeneslo, díky Bohu.
Že bych jen tak zanechal kazatelské služby – tak jsem nikdy neuvažoval. No a teoreticky bych vykonával asi místo, jako jsem deset let vykonával před nástupem do kazatelské služby, a to jako inženýr ekonomie, absolvent obchodní fakulty. Ale po tom jsem prostě netoužil.

Máte rodinu. Jak to vnímali a co pro ně bylo těžké?

Ano, předpokládaný nástup do kazatelské služby jsme si s manželkou ujasnili hned na začátku našeho vztahu.
Manželka Jiřina mne v této službě vždy velmi podpírala a nikdy si na nic nestěžovala. To bylo pro mne vždy neocenitelnou pomocí. I naše 4 děti vnímaly náš skromný životní standard (měl jsem coby kazatel sotva třetinový plat než předtím) jako součást naší služby a nikdy nereptali. Co bylo pro ně těžké, to bylo naše poměrně časté stěhování. Zejména ve vyšším věku, kdy museli opustit své kamarády v mládeži a sžívat se s dalšími. Hledat si novou práci nebo školu. Ale i to se vždy podařilo úspěšně překonávat, díky Bohu!

Práce s lidmi je vyčerpávající. Jaký druh odpočinku byl pro vás nejlepší?

Ano, tělesně to bylo někdy, jak se říká, „na doraz", ale duchovně jsem vždy pookřál. Na veliké odpočívání nebylo mnoho času. Rád jsem zpíval a hrál a často cvičil zpěváky nové duchovní písně.
Občas jsme chodili s dětmi na vycházky do okolí. Na dovolenou jsme jezdívali do našeho původního domova – do Rapotína. Tam jsme měli rodinu – ty nejbližší a krásnou okolní přírodu.

Co je pro vás v těchto dnech nejlepší a co nejtěžší?

Nejlepší je, že už si nějakou dobu s manželkou užíváme důchodu.
Těšíme se na věčnost s naším Pánem a tak to nejlepší je před námi.
V této „koronavirové" době máme málo kontaktů s bratřími a sestrami ve sboru i v rámci celé naší rodiny. To nám chybí, ale díky Pánu žijeme.

Chtěl byste říci něco, na co jsem se vás nezeptala?

Ano, srdečně zdravím všechny čtenáře Rozsévače. Léta jsem pracoval v redakci tohoto časopisu naší BJB a mám na to krásné vzpomínky.
Přeji i stávající redakční radě hojnost Božího požehnání v této službě.

Fotografie z rodinného alba:
...naše děti Radek, Zdeněk, Jana a Ivo,
...rodinné setkání ...s manželkou Jiřinou

Rozhovor s br. kazatelem Janem Pospíšilem vedla Marie Horáčková

Aplikace

Mnohokrát v našem životě jsme slyšeli, jak je důležité aplikovat do našich každodenních dnů Boží slovo.
Ve ztišení, při čtení Bible, k nám častokrát texty mluví a my víme, co a jak bychom měli dělat. Ale hned za chvilku oslovující myšlenky opouštíme a vracíme se do našich pozemských starostí a plánů.

Chtěla bych vám napsat o jedné nenápadné myšlence. Posloucháme naše hosty, které jsme si pozvali na sborový víkend.
Bratr nám předkládá biblický text o nasycení pěti tisíců. Při mém letmém přemýšlení si říkám: „To je přeci tak známé, jsem opravdu zvědavá, o čem bude bratr povídat a k jaké myšlence nás povede?"
Čteme tam, jak mnoho sil lidé vynaložili, šli velmi dlouho pěšky, aby uviděli a uslyšeli Ježíše. Nebylo to jistě snadné, protože měli s sebou i své rodiny a nemocné. Pánu Ježíši jich bylo líto a tak jim věnoval celý svůj čas, pomoc a lásku.
Vždyť oni viděli jedině v Něm pomoc pro svoje potřeby a trápení. Lidé dali všechnu důvěru v Něj.
Jak velký zástup lidí to musel být a také i pro učedníky velmi silný zážitek. Avšak čas utíká, blíží se večer a otázkou je, co s těmi lidmi bude dál. Mají již všichni pořádný hlad, a kdo ví, kdy naposledy něco jedli. Nemohli se nikde zdržovat, Ježíš byl přednější! Učedníci přemýšlejí. Že by o ně měli mít starost? Vždyť i oni sami již cítí hlad. Musí přeci odejít a koupit si, co potřebují!
Ale Ježíš jim říká: „Nemusejí odcházet, dejte vy jim jíst!" Cože? Vždyť je jich tak mnoho! Takto bychom určitě i my přemýšleli. Ale On je Bůh, vidíme Ho také tak? On je ten, který má východisko z každé situace!
Ukazuje i nám, abychom uměli dát vše, co máme a potom s modlitbou a pomocí učedníků jsou všichni nasyceni. Museli se jistě mnoho naběhat, než roznesli jídlo tolika lidem. Sloužili, i když sami měli hlad.
Je to moc hezký příklad, který nám Pán Ježíš dává. Je to tak známý příběh a i my můžeme znovu prožívat Boží nasycení.
Bratr ale ještě nekončí. Zmínil jednu nepatrnou myšlenku a to je, že se tam píše: „O pěti tisících mužích." Zdůraznil, jak i toto tam není napsáno jen tak.
Muži jsou důležití v našich rodinách a otcové podle Božího srdce jsou nenahraditelní ve svém poslání. Tatínkové, kteří vedou svoje děti k Pánu Ježíši, jsou kněžími ve svých rodinách. Jestliže aplikují Boží slovo a sami tak jsou příkladem, nic lepšího nemohou pro ně udělat.
Vidět tatínka, jak miluje Ježíše, je někdy jenom snem pro jejich manželky i děti. Ale Pán Bůh nechce, aby ženy byly vedoucími rodin a zastupovaly muže. Samozřejmě, že i ony mají také svoje místo a jsou podporovatelkami svých mužů. Svoji láskou a péčí o rodinu dávat vše, co by dělal Ježíš na jejich místě.
Ale v textu jsou právě zmíněni muži.
Když jde on za Ježíšem, jistě s ním jde i celá rodina.
Moje přítelkyně má pět chlapečků. Přála si holčičku, ale je moc šťastná i se svými syny. Musí toho tolik připravit a uvařit i prádla je mnoho. Však to znáte ze svých rodin. Její manžel jí však pomáhá a žije se svým Bohem. Synům dává velmi dobrý příklad, co je v životě nejdůležitější.
Musela jsem jí s úsměvem říct, jak velké požehnání má, že vychovává pět dalších tatínků, kteří jednou budou vést i své rodiny k Pánu Ježíši.
Tento článek píši, protože si připomínáme „Den otců".
Byli a jsou opravdu moc důležití v našich rodinách a takového „Tatínka, podle Božího srdce", potřebuje každá rodina.

Dana Jersáková

Tri veľké dary

V lete to bolo desať rokov, odkedy som ukončil školu a začal som pracovať. Svoju prácu mám veľmi rád, máme fajn kolektív, dobré pracovné podmienky. Ale bol som z práce dlhodobo unavený a aj trochu znechutený. Potreboval som si poriadne oddýchnuť, ale reálne som nevidel žiadnu možnosť, ako by sa to dalo zrealizovať.
Koncom leta sa nám podarilo spojiť rodinnú dovolenku na chate a následne ísť aj na zborový tábor. Pár dní po návrate z tábora sme ochoreli. Po zotavení, pred nástupom do práce som bol na testoch na korona vírus. Pozitívny výsledok som rozhodne nečakal, ale bol tam. Moja dovolenka sa predĺžila o ďalšie dva týždne, ktoré sme absolvovali doma v karanténe.
Takže od práce som si nakoniec oddýchol celý mesiac. Iným spôsobom by to nešlo, ale Pán Boh to pripravil svojsky, najlepšie ako sa dalo. A tak sa mi po niekoľkých rokoch napríklad podarilo konečne znovu začať čítať knihy. Domáca karanténa nám ešte lepšie ukázala, že sedemčlennej rodine je v našom bytíku pritesno. Rozmýšľali sme už dlhšie o kúpe domu. Ale vždy sme túto alternatívu zavrhli. Jednak kvôli financiám, ale hlavne sme nechceli deťom obmedziť možnosť fungovať v zbore, v mládeži, v priateľstvách kvôli zdĺhavému cestovaniu do Bratislavy. Keď sme už celý proces nechali tak, objavil sa jeden byt v Petržalke, ktorý sa nám veľmi páčil a bol výrazne väčší ako náš pôvodný. Po niekoľkých dňoch modlitieb sme sa rozhodli, že tento byt kúpime. Počas vybavovania sme zistili, že byt kupujeme od panej, ktorú poznáme. Predaj mala na starosti realitka, ktorej majiteľa poznáme. Keď sme išli vybavovať hypotéku, zistili sme, že nás má na starosti človek, ktorého poznáme. V deň podpisu zmluvy nám ešte vybavil zníženie úroku na hypotéke. Náš starý byt sme rýchlo predali, aj keď sa to realizovalo v najnevhodnejší čas. Na začiatku tohto celého procesu som si nebol istý, či je nový byt pre našu rodinu dobrý krok. Na konci som vedel, že Boh stál pri každom jednom kroku. Počas tejto jesene som dostal od Pána Boha dva veľké dary, o ktorých som iba tajne sníval.
Poriadny oddych a väčšie bývanie pre našu rodinu.
Minulý týždeň som rozmýšľal, aký je a bol môj vzťah s Pánom Bohom v posledných mesiacoch. Bol Ježiš naozaj mojím Pánom a mojím Bohom? Uvedomil som si, že ťarchu okolností, práce, školy, rodiny som sa snažil zväčša niesť sám na svojich pleciach. A preto som príchodom z práce neprinášal domov pokoj a porozumenie, ale napĺňal som zväčša pohár domácej nervozity až po okraj. Večer, keď išli deti spať, som veľa dní končil so zúfalstvom v srdci a s horkosťou na perách, čo ma mrzí hlavne kvôli mojej rodine. Prepáčte, prosím, moji milí. Takže v tomto ťažkom období som dostal, okrem dvoch veľkých darov, o ktorých som hovoril, aj tretí... A tým je poznanie, že život, v ktorom nie je Boh naozaj mojím Pánom, je mizerný.
Uvedomujem si, že toto exponované Covid obdobie je aj pre mňa pozvánkou do hlbšieho vzťahu s Pánom Bohom. Je príležitosťou zažiť dobré veci od Boha. Či už tie milé vysnívané, ako dlhé voľno a nový byt, alebo tie nepríjemné, ale potrebné, ako poznanie svojich slabostí, v ktorých môžem spoznávať Boha osobnejšie.
Bratia, muži, otcovia. Povzbudzujem vás, aby ste ťarchu okolností, zodpovednosti, zlyhaní zdieľali s priateľmi a odovzdali Bohu.
Aby sme tak mohli osobne a zároveň spolu zažívať hlbší vzťah s Bohom, ku ktorému nám Pán Ježiš chystá cestu.
Aj teraz je na to čas.

Michal Vrábel

Kopete Boží ligu

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

V životě asi každého člověka se najdou tzv. osudové nebo zlomové okamžiky. Jsou to chvíle, které nějakým zásadním vlivem mění nebo směrují náš další život. S několika takovými okamžiky z mého života bych se chtěl podělit i s vámi.

První docela zásadní okamžik jsem prožil, aniž bych o tom věděl – narodil jsem se totiž do křesťanské rodiny. Toto oceníte ale mnohem později, až když berete trošku rozum do hrsti. Takže křesťanské prostředí pro mne bylo už od dětství něco normálního; že se v neděli chodí do shromáždění bylo běžné, i když to bylo v dobách minulého století a zřízení. To, že vaše rodina je postavena na Božím základu, skutečně oceníte až mnohem později. Jako dítě tuto okolnost můžete vnímat i jako přitěžující a nějakým způsobem omezující. Ale z druhé strany (což vám opět dojde až později) to může být dobrý trénink na pozdější dobu. Další komplikací může být paradoxně to, že jste vychováváni v duchu křesťanských zásad. Nejste vyložený průšvihář a problematická bytost, takže jste sami se sebou spokojeni, což také není úplně dobré. Ale v konečném důsledku vyrůstat v křesťanské rodině je určitě výhra a požehnání.

Další zlomový okamžik jsem prožil na střední škole. Ještě než se o něm zmíním, musím trochu vysvětlit okolnosti (pro ty, kterým je 30 let a méně; starší ročníky pochopí po několika slovech). Psal se rok 1977, když jsem se dostal na střední školu, tzv. průmyslovku (SPŠ - Střední průmyslová škola). Na tom by nebylo ještě nic tak podivuhodného. Trochu zvláštní bylo, že jsme se sešli v jedné třídě tři kluci z křesťanského prostředí (ještě jedna poznámka - škola nebyla zase úplně malá a otevíralo se v ročníku více tříd). Takže jsme se sešli – jeden baptista, říkejme mu Honza, jeden adventista, říkejme mu Pepa a jeden metodista – Petr. Dnes by to byl zanedbatelný detail, ale v roce publikování Charty 77 a docela tuhého minulého režimu, který dohlížel na všechno, tuto skutečnost považuji za malý zázrak. Samozřejmě během času jsme se dali dohromady a poslední dva ročníky jsme já a Honza coby přespolní návštěvníci školy bydleli u Pepy v podnájmu. Vzpomínám na tu dobu rád. Aniž bych si to tehdy nějak zvlášť uvědomoval, tak to byla docela dobrá ekumena. Pepa s Honzou vedli teologické disputace (z povahy jejich denominační příslušnosti, znalostí a kovanosti), já jsem zdaleka nebyl tak kovaný jako oni a tak jsem jen tak sem a tam něco připodotkl. Co bylo ale nejdůležitější, Honza se mne jednoho dne zeptal, jak to mám s Bohem, samozřejmě ve smyslu znovuzrození. A jelikož jsem nedokázal smysluplně odpovědět, tak mne vedl k pokání, a to je ten další zlomový okamžik v mém životě, který jsem prožil na střední škole a který je zásadní pro každého křesťana. Nevím, jak je to dnes, ale myslím si, že to platí stále. Pokud potkáte spolužáky – křesťany už na škole, tak je to skutečné požehnání.

A když se mohou setkávat i mimo školu a rozumět si, je to vynikající.

Jeden z dalších zlomových okamžiků v životě se mi přihodil za dva až tři roky po škole. Aniž bych se o to nějak hodně snažil, potkal jsem svojí jedinou a osudovou lásku. Ženu, s kterou pluji životem už hodně přes třicet let. Mohu potvrdit to, co říká Bible – kdo najde ženu statečnou, její cena je hodně vysoká. Totiž když se dva mladí berou, tak stěží kdo ví, co bude za pět, deset, dvacet let a tak o to víc se musíte spolehnout na Boha a jeho provázení životem. Tím vůbec nechci říct, že dva se mají brát z rozumu a mít věci dobře promyšlené. Ano, je žádoucí být zamilovaný, bez toho to nejde. Ale aby se zamilovanost proměnila v lásku a vydržela roky, k tomu už potřebujete trochu se snažit a hlavně potřebujete Hospodina. A když přijdou děti, o to víc potřebujete moudrost. Nás Bůh požehnal čtyřmi hodnými a skvělými, dnes již dospělými dětmi. A můžeme se také těšit už z pěkné kupy vnoučat.

Další zlomový milník jsem prožil při čtení časopisu Anténa. Pro ty, kdo nevědí, tak Anténa je časopis-zpravodaj, který vydává TWR (křesťanská rozhlasová stanice) v České republice. Před několika lety jsem si ho pročítal a dozvěděl se tam, že mají nedostatek peněz, nedostatek pracovníků atd. Jelikož vysílání TWR znám už z dob vysílání z Monte Carla, tak v tu chvíli mi to přišlo strašně líto; takový dobrý projekt a potýká se málem s existenčními potížemi! Položil jsem si otázku – mohu já nějak pomoci? Sám jsem si odpověděl: peněz tedy moc nazbyt nemám, ale číst umím, hlas mám, tak zkusím tyto komodity nabídnout ke službě. Zkontaktoval jsem se s rádiem, slovo dalo slovo a byl jsem pozván, ať předvedu, co umím. Nevím, co si tenkrát o mně v rádiu pomysleli, ale sám na svoji omluvu musím říct, že jsem byl naivní jako asi pětileté děcko. Protože jedna věc je číst si doma knížku (a třeba i nahlas) a druhá věc je číst na mikrofon a ještě k tomu srozumitelně. Každopádně tenkrát nade mnou nezlomili hůl a trpělivě se mi věnovali (jmenovitě největší zásluhu má a hrdinkou je Lucie Endlicherová), až ze mne po roce začalo vypadávat něco srozumitelného a použitelného. Takže od té doby se snažím jako externista vypomáhat s načítáním různých textů. Na TWR mne fascinuje jedna věc (použiji sportovní terminologii): v tomto rádiu kopete za Boží tým. Hned to vysvětlím. Když přijdete do rádia, tak v pomyslné šatně si vysvléknete svůj klubový (rozumějte denominační) dres a obléknete si dres národního týmu (rozumějte Boží dres nebo chcete-li s Bohem na prsou) a kopete Boží ligu na Božím hřišti. Na práci v rádiu je pro mne dnes a denně inspirující to nádherné propojení lidí napříč různými denominacemi. Hlavní je nést staré dobré evangelium a věci související za pomoci nových technologií. Výsledek je stejný jako kdysi, tak i dnes – záchrana lidské duše. A zdá se, že i v dnešní době, zvláště té koronavirové, má rádio smysl a své místo ve společnosti.

Petr Stoy

Bůh nabízí víc

Jeden známý věřící muž měl fotografii, kterou si pečlivě střežil. Na té fotografii je mu sedmnáct let a sedí na lavičce v parku se svým otcem. Vypadá mírumilovně, usebraně a zranitelně. Ale při pohledu zpět na svůj život říká: „Jak jenom mohl tenhle kluk přežít všechny ty roky?" A hned odpovídá: Protože jsem objevil malý přístav ukrytý ve své duši – přístav, který jsem nevybudoval, útočiště chráněné před poryvy života. Uprostřed bouří jsem toto posvátné místo někdy nedokázal nalézt, ale věděl jsem, že tam přesto je. Protože Bůh je Bohem pokoje, zbudoval v nitru každého z nás tento vnitřní přístav. Je to úkryt, který nám umožní přežít, když jsou časy zlé. Je to místo, kde můžeme zahlédnout paprsek přízně a milosti.

Snažíme-li se za všech okolností držet Boha, On nám umožní najít toto vzácné místo pokoje. Vztáhne k nám svou ruku. Ve své vlastní duši nalezl pokoj, sílu a radost, které charakterizují domov darovaný Bohem. Když k tobě Bůh vztáhne ruku, jsi ochoten vstoupit a posadit se u Něj? Sedět u Ježíšových nohou a zakoušet Otcovu přítomnost je totiž celoživotní potěšení. Bůh nabízí víc...

M. L.

Jak se modlit
– Modlitební kurz z M 24-7

Modlitby 24-7 jsou celosvětovým modlitebním hnutím, které bylo inspirováno modlitebním řetězcem Moravských bratří. V České republice byla první modlitební místnost otevřená v roce 2007 a od té doby vznikly ve více než 40 městech. Lidé se mohou přidat do modlitebního řetězu, přijít do modlitební místnosti a využít tento oddělený čas k osobnímu ztišení a času s Pánem Bohem, k modlitbě za druhé lidi, za svoje město, chvalám, apod. Čas strávený s Pánem Bohem by nás měl proměňovat a často vede k touze sloužit lidem. Proto jsme se rozhodli vystoupit ze zóny svého komfortu a přinést modlitbu ven do ulic. Jezdíme po naší zemi s modlitebním karavanem a potkáváme se s lidmi. Jsme připraveni si s lidmi povídat, pomodlit se s nimi, svědčit o Kristu, ale také nabídnout jim dobrou kávu

Protože si uvědomujeme, že modlitba je důležitou součástí našeho vztahu s Pánem Bohem, rozhodli jsme se, že přineseme do České republiky vyučování v podobě modlitebního kurzu.

„Pane, nauč nás modlit se," prosili učedníci Ježíše. Stejně jako učedníci, i my se potřebujeme modlitbě učit.

Pro většinu z nás je modlitba běžnou součástí našeho života. Mnoho lidí by si ale možná o sobě nepomyslelo, že jsou modlitební šampioni. Naopak spíše často s modlitbou bojujeme. Někde v hloubi duše víme, že bychom modlitbu měli zařadit do svého života, ale nevíme jak. Někdy nám schází motivace, někdy jsme zklamaní, že nám Bůh na naše modlitby neodpověděl. Někdo touží naučit se Bohu naslouchat. Někomu se možná modlitební život scvrknul na seznam našich přání, která Bohu vyjmenujeme a tím považujeme tuto naši křesťanskou aktivitu za splněnou. Pokud byste rádi prohloubili svůj vztah s Pánem Bohem a přáli byste si růst v modlitbě, můžete využít modlitební kurz Jak se modlit.

Kurz připravily mezinárodní Modlitby 24-7 v čele s Petem Greigem a nyní je zdarma dostupný i v češtině. Naší touhou je, aby tento kurz přinesl novou inspiraci a vášeň pro Ježíše do našich všedních dnů. Abychom objevovali krásu toho, že smíme přicházet za svým Bohem a trávit s ním čas. Cílem není modlitba jako taková, ale prohloubení našeho vztahu s Pánem Bohem.

Kurz Jak se modlit se skládá z osmi vyučování, která pokrývají širokou škálu témat, od úvodní otázky „Proč se vůbec modlit?", přes „Uctívání", „Naslouchání" nebo „Kontemplaci". Nevyhýbá se ani ožehavým tématům jako „Nevyslyšené modlitby" nebo „Duchovní boj".

Kurz si můžete projít sami, ve skupinkách nebo společně ve vašem společenství. Každá lekce obsahuje video s vyučováním a materiály pro diskuzi ve skupinkách.

Navíc je pro vás připravena spousta dalších materiálů, díky kterým můžete dál objevovat nové kreativní způsoby modlitby nebo naopak vyzkoušet modlitby, které začali používat křesťané již v dávných dobách, jako jsou např. modlitba *Lectio Divina* nebo *Examen*.

Toto vše najdete na stránkách **www.jaksemodlit.cz.**

V češtině navíc také vyšla kniha „**Jak se modlit. Jednoduchý průvodce pro obyčejné lidi**" od Peta Greiga, která se tematicky prolíná s modlitebním kurzem a přináší další inspiraci a povzbuzení do modliteb.

Šárka Šimečková

Mezinárodní konferen

V dnešním článku bych chtěla připomenout událost „světového významu" – opravdu světového – která se konala v Praze právě před devadesáti lety. Akci, která byla nesmírně významná a vlastně byla první akcí tohoto druhu na světě. O čem hovořím? O mezinárodní konferenci mládeže Světového svazu baptistů.

Vraťme se ještě kousek dál do minulosti, a sice do roku 1904. Jak jsem již mnohokrát zdůrazňovala, měli baptisté vždy touhu spolupracovat na Božím díle, ať už v jednotlivých zemích nebo v rámci Evropy nebo celosvětově. Od samých počátků hledali určitou platformu pro společné dílo. Projevem této touhy byl i návrh, který podal v roce 1904 Dr. John Newton Prestridge ze sboru v Louisville, Kentucky, aby byl uspořádán světový kongres baptistů.

Návrh byl projednán s Dr. Johnem Cliffordem z Londýna a Johnem Howardem Shakespearem, kazatelem v Norwich ve východní Anglii. Celosvětově byl přijat s velkým nadšením. V říjnu 1904 bylo rozhodnuto, že se první celosvětový sjezd bude konat v Londýně ve dnech 11. až 19. července 1905. Hlavním výsledkem kongresu bylo zformování Světového svazu baptistů (Baptist World Alliance - BWA). Prvním prezidentem Světového svazu baptistů se stal právě Dr. John Clifford a jeho tajemníkem John H. Shakespeare. Světové kongresy Svazu se konaly jednou za pět let (i když ne vždy zcela pravidelně). A v období mezi kongresy BWA se konala i výše zmiňovaná Mezinárodní konference mládeže Světového svazu baptistů.

Na úvod možná několik slov o tom, jaká byla historie práce mezi mládeží v naší Jednotě?

Je možné říci, že stejně jako práce mezi dětmi, existovala již od počátku vzniku naší Jednoty práce s mládeží, která vždy byla nedílnou součástí života sborů. Vždyť již zcela na počátku baptistické práce v naší zemi stáli mladí lidé. Například bratr August Meereis se jako šestnáctiletý mladík po svém křtu ihned zapojil do služby ve sboru. I bratr kazatel Jindřich Novotný ml., který odešel do věčného domova ve svých dvaceti devíti letech, se rozhodl pro službu kazatele již ve dvaceti letech a při svých teologických studiích pracoval mezi mládeží v pražském vinohradském sboru. (Vlastně jeho otec, kazatel Jindřich Novotný st., založil brzy po zřízení prvního baptistického sboru i sdružení mládeže v pražském sboru). A mohli bychom jmenovat celou řadu dalších mladých služebníků evangelia, kteří v jednotlivých sborech naší Jednoty zakládali tzv. sdružení mládeže. Ovšem předválečná (před první světovou válkou) sdružení mládeže byla spojena pouze se svým sborem, a pracovala tak pouze v rámci jednotlivých sborů. Ale stejně jako v Jednotě, kde už od počátku jednotlivé sbory hledaly možnost spolupráce, jednak v rámci Čech, tak i v rámci evropském a světovém, začaly se brzy po válce projevovat snahy o vytvoření určité organizace, která by spojovala jednotlivá mládežnická sdružení. O této otázce se pochopitelně hovořilo i na výročních konferencích Jednoty. Tyto snahy vedly k založení „Svazu sdružení mládeže Bratrské jednoty Chelčického", Čsl. větve světového svazu baptistů. (všimněte si, že od samého počátku větve světového svazu baptistů). K této události došlo na výroční konferenci Jednoty v Brně v srpnu roku 1922.

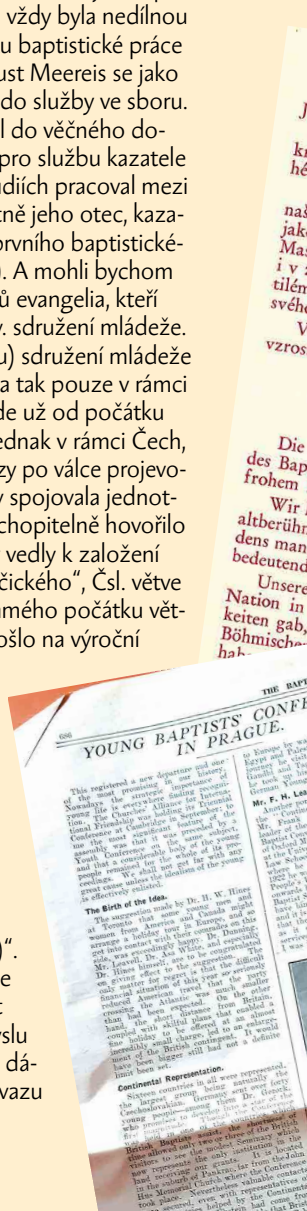

Každoročně zároveň s konferencemi Jednoty se konaly v prvních letech po založení i výroční konference Svazu sdružení mládeže. Mládež ovšem toužila po samostatných setkáních jen pro mladé, se svým vlastním programem. První samostatná konference mládeže se konala o svatodušních svátcích roku 1929 ve sboru Praha - Vinohrady.

V roce 1924 byly při setkání svazu ustaveny „Stanovy sdružení mládeže BJCH (Čsl. baptistů)". Tyto stanovy určovaly například kromě jiného, že „jednotlivé skupinky ve sborech si mohou zvolit pojmenování, jak samy uznají za nejlepší ve smyslu názvu Jednoty". Určovaly také, že sídlo Svazu je dáno místem bydliště předsedy. Účelem tohoto Svazu

ce mládeže v Praze v roce 1931

bylo „spojovat sdružení mládeže BJCH, povzbuzovat je k všestranné činnosti, napomáhat jim ke vzrůstu a duchovnímu prohloubení, podporovat je v misijní činnosti mezi mládeží".
Účelem jednotlivých sdružení podle těchto stanov bylo „vychovávat členy ve šlechetné charaktery na základě Kristova učení a probouzet v nich touhu po všestranném vzdělání a vést je k uskutečnění tohoto cíle." Každý člen sdružení mládeže platil v té době 2 Kč jako zápisné „jednou pro vždy" a 2 Kč jako roční příspěvek. Tím mu vznikla práva, např. účastnit se všech akcí, podávat návrhy, používat knihovnu sdružení a jiné pomůcky a „získávat jiné pro Krista".
Naše Jednota nestála ve své práci osamocená. Již od počátku měla styky s baptistickými sbory a konvencemi v zahraničí a zástupci naší Jednoty se zúčastňovali světových kongresů BWA.
A protože Svaz sdružení mládeže byl „větví světového svazu mládeže", vyplývaly z této situace i vztahy svazu naší mládeže se svazy z ostatních zemí.
Výsledkem této spolupráce bylo mimo jiného i konání významné celosvětové akce – prvního Mezinárodního sjezdu mládeže Světového svazu baptistů ve dnech 31. července – 3. srpna 1931 právě v Čechách, v Praze. Heslem mezinárodní konference mládeže, která byla vůbec první akcí tohoto druhu na světě, bylo: „Náš úkol, směr a cíl." Hlavními organizátory byli kazatelé Josef Tolar, kazatel hostitelského sboru v Praze na Vinohradech, Ján Pavel Piroch, předseda Svazu mládeže československých baptistů, Dr. Jindřich Procházka, ředitel baptistického teologického semináře v Praze a zástupce Čsl. baptistů u Světového svazu baptistů a Michal Marko, předseda Jednoty Čsl. baptistů (Chelčického). Do Prahy přijeli mladí baptisté ze šestnácti zemí světa.

Orazítkuje výdejna jízdenek při jízdě do Prahy.

LEGITIMACE

čís. 60

pro účastníka: Sjezdu mládeže Bratrské Jednoty čsl. baptistů (Chelčického) k jízdě do Prahy a zpět, který se koná v Praze od 31./VII. do 4. VIII. 1931.

Slečna Františka Vaculíková,

bydliště v Miloslava na Ostrove.

železniční nástupní stanice .....

jest oprávněn(a) požadovati za podmínek a v rozsahu na rubu této legitimace uvedeném 25% slevu jízdného na tratích československých státních drah v oblasti ředitelství státních drah ČSD. vyjma okresní dráhy Frýdlantské, Hustopečskou místní dráhu a trať Strba—Strbské Pleso.

Vlastnoruční podpis držitelův (inkoustem): .....

Orazítkuje výdejna jízdenek před jízdou z Prahy

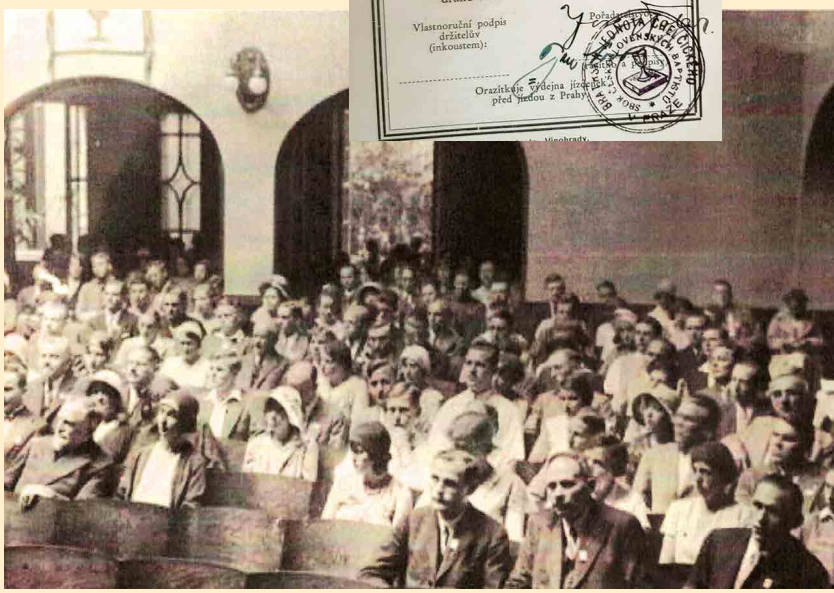

Mezi významnými zahraničními hosty byl např. tajemník Světového svazu baptistů pro Evropu bratr James H. Rushbrooke, kazatel Konvence jižních baptistů Everett Gill (br. Gill byl v Praze již dříve

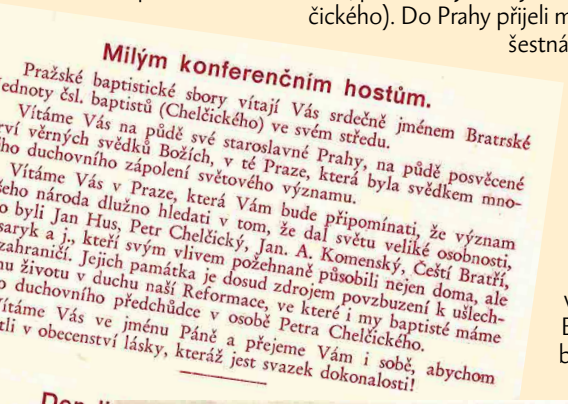
Milým konferenčním hostům.

Pražské baptistické sbory vítají Vás srdečně jménem Bratrské ...ednoty čsl. baptistů (Chelčického) ve svém středu.
Vítáme Vás na půdě své staroslavné Prahy, na půdě posvěcené ...rví věrných svědků Božích, v té Praze, která byla svědkem mno...ho duchovního zápolení světového významu.
Vítáme Vás v Praze, která Vám bude připomínati, že význam ...ého národa dlužno hledati v tom, že dal světu veliké osobnosti, ...o byli Jan Hus, Petr Chelčický, Jan. A. Komenský, Čeští Bratří, ...saryk a j., kteří svým vlivem požehnaně působili nejen doma, ale ...zahraničí. Jejich památka je dosud zdrojem povzbuzení k ušlech...u životu v duchu naší Reformace, ve které i my baptisté máme ...o duchovního předchůdce v osobě Petra Chelčického.
...ítáme Vás ve jménu Páně a přejeme Vám i sobě, abychom ...tli v obecenství lásky, kteráž jest svazek dokonalosti!

Den li...
beiden Baptis...
tisten-Bundes ...
Herzen.
heissen Sie will...
nten Stadt Pra...
cher Bekenner
war.
Stadt wird Si...
dem zu suche...
wie z...
...RENCE

MR. FRANK N. LEAVELL.
World Peace.

na jednání s T. G. Masarykem), Dr. W. O. Lewis z USA, předseda anglické mládeže Dr. Dunning.
Z kazatelů naší Jednoty sloužili při této konferenci např. K. Vaculík, J. Alexovič, R. Eder, J. P. Piroch, J. Dvořák, M. Marko, J. Tolar, A. Zdrahal a Dr. J. Procházka.
Z programu konference můžeme vyčíst, že se probírala témata jako např.:
• organizace, výkonnost a zásady sdružení mládeže, • zásady určující činnost baptistické mládeže, • mládež podstatnou složkou života sboru a církve. Na programu mezinárodní konference byly referáty „Baptisté v Evropě" (dr. J. H. Rushbrooke), „Naše zvláštní poselství světu" (dr. M. Slawinsky), „Křesťanská mezinárodnost" (dr. F. H. Leavell, dr. J. Procházka), nebo přednáška se světelnými obrazy „Ze života baptistů" (dr. W. O. Lewis).
Pro hosty byla uspořádaná i projížďka Prahou, konala se i řada diskusí a také jednací schůze svazu mládeže.
Přípravě konference byla ze strany organizátorů věnována velká pozornost. Byl například vlastním nákladem Svazu sdružení mládeže vydán „PROGRAM", který kromě několikajazyčného programu obsahoval i texty písní, opět v češtině, angličtině a němčině.
Pro účastníky (i ze zahraničí) byly vydány legitimace, opravňující požadovat 25% slevu z jízdného na tratích československých státních drah – což muselo být pochopitelně projednáno s ČSD.
Z konference byl poslán pozdravný telegram prezidentu T. G. Masarykovi v tomto znění: „Pane prezidente! Baptistická mládež, shromážděná na mezinárodní evropské konferenci v Praze, Vás zdraví a prosí, abyste přijal její vděčný hold za všechnu práci a lásku, kterou jste věnoval mládeži domácí. Svaz sdružení mládeže Čsl. baptistů, Ján P. Piroch, předseda."

Myslím, že když se přeneseme do roku 1931, když si uvědomíme ekonomické, politické, náboženské a další podmínky v naší zemi, uvědomíme si veliké nadšení, nasazení, touhu a obětavost všech, kteří připravili tak úžasné světové setkání mládeže s bohatým programem a především jistě s velikým požehnáním pro všechny účastníky.

Slavomila Švehlová

Výkrik vďaky keď bačovi svitlo v hlave

Nedávno sa na facebooku objavila anketa s otázkou: Máš rád, alebo nemáš rád pani prezidentku? Niet pochýb o tom, že naša prezidentka je výnimočná, a to nielen v našom, ale v celosvetovom meradle, ale obávam sa, že táto otázka je nemiestna.
Mám mať rád Boha (takého, aký je), mám mať rád blížneho (takého, aký je) a mám mať rád seba s otvoreným koncom na zlepšovanie sa.
Vládcov mám rešpektovať a v našom systéme, keď si vládcov volíme, je našou povinnosťou ich kontrolovať. Pretože ak mám ústavného činiteľa rád, potom ho nekriticky glorifikujem, aj s prešľapmi. Ak ho nemám rád, tak aj keď robí správne kroky, odmietam ich: „Hen, čo henten zasa urobil!"
Nuž šetrime si lásku tam, kde ju treba rozdávať, a triezvo pozorujme volených zástupcov – nie naopak!
Pozrime sa na vzťah medzi prorokom Danielom a vládcom, ktorému podliehal.
Dnešný žalm – **výkrik vďaky** – vyslovil prorok Daniel vo chvíli, keď dostal Božiu odpoveď v neriešiteľnej situácii:
Nech je meno Božie požehnané od veku až na veky, lebo jeho je múdrosť a sila. A on mení časy a doby, zosadzuje kráľov a ustanovuje kráľov; dáva múdrym múdrosť a vedomosť tým, ktorí znajú rozum. On zjavuje hlboké veci a skryté a vie o tom, čo je vo tme, a svetlo prebýva s ním. Teba, ó, Bože mojich otcov, oslavujem a chválim, ktorý si mi dal múdrosť a silu, a teraz si mi tiež oznámil to, čo sme prosili od teba, lebo si nám oznámil vec kráľovu.
Daniel 2, 20 – 23

Čo sa stalo?
Daniel sa ako mladík dostal do zajatia v Babylone, aj keď sám sa ničím neprevinil. (Aj nám sa to stáva.) Rešpektoval nové prostredie, ale zostal verný svojmu Bohu. (Aj to sa nám stáva?) Boh Daniela neušetril nepríjemných situácií, ale Daniela nimi sprevádzal a dával mu k tomu múdrosť. Vládca mal sen a žiadal od mudrcov nielen výklad, ale aj to, aby mu povedali, aký sen sa mu sníval. Neriešiteľná situácia. Išlo o krk. (Aj my sa do takých situácií dostávame.)

Čo urobí Daniel?
- Najskôr si overil, o čo ide, priamo u zdroja – veliteľa kráľovských žoldnierov, nie na sociálnej sieti či u susedy pod bránou.
- Potom išiel za samotným kráľom a žiadal o čas na vyriešenie – odvážny krok bez úplatku.
- Potom odišiel za svojimi najlepšími priateľmi, ktorým situáciu opísal, a spoločne sa s prosbou obrátili k Bohu – nie na Google či tajomnú tlač, či vešticu.
- Po Božej odpovedi neutekal hneď za kráľom, ale najskôr, najskôr Bohu vyjadril vďaku a chválu – text, ktorý sme práve čítali.
- Až potom išiel za kráľom so svojou odpoveďou, pričom sa hneď na úvod netajil, že to nie je jeho múdrosť či zázračná moc, ale Božia odpoveď.

Aký jednoduchý návod na riešenie neriešiteľných a nespravodlivých situácií, v ktorých sa neraz ocitneme. Ale príbeh pokračuje. Danielových priateľov za odmenu vládca ustanovil za správcov babylonskej krajiny, ale Daniel na vlastnú žiadosť zostal na vládcovom dvore.
O nejaký čas vysvetlený sen kráľa natoľko nadchol, že nadobudol pocit božskosti (častý to jav u mocných a úspešných, hoci aj v rodine, v zbore či v rámci cirkvi) a dal zhotoviť sochu seba samého vo výške deväťposchodovej bytovky s nariadením, aby sa jej všetci klaňali. Zrejme všetci, okrem vládcovho dvora. Neposlúchnutie zaistilo istú smrť.
Aktívni udavači neváhali a udali Danielových priateľov, že príkaz ignorujú. Danielovi priatelia stoja opäť pred kráľom, pretože odmietajú pochabý príkaz splniť, a tak sú opäť na hranici smrti.
Pre mňa je zvláštne, že sa neudiali dve, pre nás zrejme prirodzené veci. Priatelia neprosia Daniela, aby sa za nich prihovoril – veď je tak blízko pri vládcovi. A druhá, Daniel sa sám aktívne za nich neprihovára, vôbec v tejto situácii nevystupuje.
A tak, skôr ako ich do pece hodili, Danielovi priatelia nevykrikujú, že im sa nič nestane, lebo veď veria Bohu, ale hovoria:
Ak nás náš Boh, ktorého uctievame, chce zachrániť z ohňom rozpálenej pece a z tvojej moci, kráľ, vyslobodí nás. Ak aj nie, vedz, kráľ, že tvojich bohov si nebudeme uctievať a zlatej soche, ktorú si dal postaviť, nebudeme sa klaňať."
(Daniel 3,17 – 18. Ako to dopadlo, sa dočítame v knihe Daniel 3, 19 – 30.)

Kričať na Boha, nech robí, čo ja chcem a ako chcem? Nie.
Skloniť sa pred Bohom, nech Boh robí, ako On chce. A za to Mu vzdávať vďaku a chválu. A život je zrazu plný dobrodružstva, keď treba, a pokoja, keď treba.
Pretože dôverovať Bohu neznamená, že to dobre dopadne z môjho pohľadu, ale že to má v Božom ponímaní zmysel – zmysel, ktorý ja momentálne vôbec nemusím chápať.
V ktorom bode pri riešení neriešiteľného si s Danielom a s jeho priateľmi môžem podať ruku, a v ktorom sa chcem k nim priblížiť, aby som si s nimi ruku podať mohol?

tk

Večná cena

Okrem tých, čo túžia čím skôr vrátiť všetko do starých koľají, sú aj takí, ktorí hovoria, že **kríza je časom prehodnocovania a príležitosťou na zmeny k lepšiemu.**
Medzi mnohými hlasmi zazneli tiež slová, že chorí sa rýchlejšie uzdravujú, ak majú **duchovnú podporu.**
Konečne niečo, čo má večnú cenu!
Človek totiž nie je iba hmotné telo, ale má aj nehmotnú dušu a ducha, v ktorých je život. Okrem liekov potrebuje poznať Darcu života a zdravia a dať si s Ním do poriadku svoje vzťahy.
Namiesto návratu do starých koľají prijať od Neho **vyššiu cestu života,** ako je iba zábava, cestovanie a hľadanie pôžitkov.
Potrebujeme poznať svoje životné poslanie a zdroje síl pre život. V súvislosti s ochranou životov a zdravia ľudí pred nákazou sa hovorí o „zodpovednom správaní".
To sme zakúsili napríklad na jar 2020, keď sme sa ako národ **jednotne** zomkli v zápase proti nákaze a boli sme zachránení. Na jeseň však nečakane prišla druhá vlna s väčšou silou, ktorá nás všetkých prekvapila. Nanešťastie vtedy už prevládali sily, ktoré namiesto jednoty pre záchranu krajiny sledujú vlastné záujmy, čo vytvára v spoločnosti polarizáciu, zmätok a marí zodpovedné správanie! Preto ťažká situácia pretrváva dlhé mesiace. I keď stále platia rôzne obmedzenia pohybu, predsa nám ešte ostáva nemálo možností: Môžeme volať k Bohu, ktorého láska je nemerateľná a moc neobmedzená. On je aj najvyšší Lekár. V Jeho blízkosti sme lepšie chránení od nákazy a chorí sa rýchlejšie uzdravujú. On dáva nádej do budúcnosti. Môžeme čerpať z nevyčerpateľných Božích zdrojov. **Božie slovo je pravda a nikdy nepominie.** Môžeme upevňovať vzájomné **vzťahy** s najbližšími v domácnosti a tiež sa môžeme spojiť s okolím cez internet, telefóny a podobne.
Každé duchovné povzbudenie, ako aj pomôcť niekomu urobiť na jeho ceste života viery ďalší krok, má večnú cenu. „**Lebo veci, ktoré vidíme, sú dočasné, ale tie, ktoré nevidíme, sú večné**" (2 Kor 4, 18).

Nech nás táto kríza neoslabí, ale naopak, nech nám pomôže viac sa sústrediť na získavanie, rozmnožovanie a šírenie tých skutočných, pravých hodnôt, ktoré sú naozaj trvalé a pre každého užitočné.

Ľubomír Počai

Ekuména vo svete

Rada cirkví v Malajzii žiada dodržiavať ľudské práva mjanmarských žiadateľov o azyl

https://www.oikoumene.org/news/WCC-asylum-seekers-myanmar

Rada cirkví v Malajzii žiada tamojšie úrady, aby sa nezúčastňovali na „odmietnutí utečencov" v rámci vládneho plánu deportácie 1 200 mjanmarských obyvateľov. Generálny sekretár Rady cirkví v Malajzii reverend Dr. Hermen Shastri vyzval vládu, aby vysokému komisárovi OSN pre utečencov umožnila plný prístup do záchytných centier na identifikáciu utečencov a žiadateľov o azyl a aby zaistila ich ochranu a bezpečnosť. „Až do obnovenia práva, poriadku a demokratických volieb v Mjanmarsku by sme nemali ohroziť životy týchto 1 200 zadržaných mjanmarských štátnych príslušníkov," dodal Shastri. Zdôraznil tiež, že kresťanskej viere sú vlastné milosrdenstvo a súcit. Úradujúci generálny tajomník Svetovej rady cirkví, reverend prof. Dr. Ioan Sauca, uviedol, že Svetová rada cirkví podporuje vyhlásenie malajzijskej Rady cirkví a jej výzvu.

Cirkvi vyzývajú, aby boli vakcíny proti koronavírusu dostupné aj pre chudobnejšie krajiny

Kirchen: Impfstoffe müssen auch ärmeren Ländern zur Verfügung stehen | Evangelischer Pressedienst (epd)

Evanjelická a katolícka cirkev v Nemecku žiadajú globálny prístup k vakcínam proti koronavírusu. Podľa spoločného vyhlásenia vedúceho katolíckeho úradu v Berlíne Karla Jüstena a zástupcu Evanjelickej cirkvi v Nemecku Martina Dutzmanna, by sa väčšina občanov krajín globálneho juhu pravdepodobne musela zaobísť bez vytúženej ochrany vakcínami do roku 2023. Dutzmann uviedol, že iba v prípade, že sa v boji proti pandémii urobí pokrok na celom svete, sa môžu obmedzenia vo verejnom živote so všetkými dramatickými sociálno-ekonomickými a zdravotnými dôsledkami zmierniť. Najbohatšie krajiny sveta si pre svoje potreby zabezpečili viac ako polovicu vakcín, ktoré budú pravdepodobne k dispozícii. Tieto krajiny tvoria iba asi 14 percent svetovej populácie. Medzinárodný očkovací program Covax plánuje v krátkom čase dodať takmer 340 miliónov dávok očkovacej látky do chudobných krajín. Celkovo zabezpečil vakcinačný program pre aktuálny rok dve miliardy dávok vakcín od piatich výrobcov.

Experti na detské práva upozorňujú na vysoké počty detských vojakov

„Kindersoldatinnen sind in besonderem Maße verletzlich" Evangelischer Pressedienst (epd)

Predstavte si fotografie chlapcov v maskovacom vojenskom oblečení vyzbrojených puškami, pištoľami alebo raketometmi. Humanitárne organizácie alebo médiá často používajú tieto obrázky, aby upozornili na utrpenie detských vojakov. Verbujú však nielen chlapcov. „Ozbrojené skupiny zneužívajú dievčatá ako skautky, bojovníčky alebo sexuálne otrokyne," hovorí Thomas Berthold, expert na detské práva. Počet detských vojačiek na celom svete je ťažké kvantifikovať.

Vo svojej aktuálnej správe o deťoch v ozbrojených konfliktoch OSN v roku 2019 predpokladá 413 nútených náborov dievčat v desiatich krajinách vrátane Konžskej demokratickej republiky, Južného Sudánu a Sýrie. Existuje však vysoký počet neohlásených prípadov, pretože je zaznamenaných iba niekoľko z nich. Podľa odhadov Nemeckej aliancie detských vojakov, do ktorej patrí desať humanitárnych organizácií, slúži ako detskí vojaci až 250 000 detí. V závislosti od regiónu je dievčat päť až dvadsať percent, hovorí Ekkehard Forberg, expert na deti v ozbrojených konfliktoch. Potrebný je podľa neho ďalší výskum situácie a úlohy detských vojakov v ozbrojených skupinách.

Svetová rada cirkví blahoželá novej riaditeľke Svetovej obchodnej organizácie

https://www.oikoumene.org/news/wcc-congratulates-new-director-general-elect-of-world-trade-organisation

Novou generálnou riaditeľkou Svetovej obchodnej organizácie sa stala bývalá nigérijská ministerka financií Ngozi Okonjová-Iwealová. Je tak prvou Afričankou a zároveň ženou na čele tejto medzinárodnej organizácie. Ako uviedla Svetová obchodná organizácia, je to historický okamih. K množstvu blahoželaní sa pripojil aj generálny tajomník Svetovej rady cirkví reverend prof. Dr. Ioan Sauca.

V mene Svetovej rady cirkví, ktorá reprezentuje 580 miliónov ľudí na celom svete, ubezpečil novú riaditeľku, že je zahrnutá v jeho modlitbách. Vo svojom liste napísal: „Dúfame a modlíme sa, aby Vaše vedenie prispelo k zlepšeniu ľudských životov." Sauca poznamenal, že svet čelí veľkým výzvam, ktoré sú spojené s pandémiou koronavírusu. V tejto súvislosti ocenil záväzok Ngozi Okonjovej-Iwealovej zabezpečiť vo všetkých krajinách sveta spravodlivý prístup k životne dôležitým očkovacím látkam, liekom a lekárskemu vybaveniu.

Pôstna kampaň za vodu pripomenula jej význam a nevyhnutnosť

Sieben Wochen im Zeichen des Wassers stellt Reflexionen über die Bedeutung « lebendigen Wassers » vor

Pôstnu kampaň za vodu iniciuje v USA každoročne organizácia EWN (Ecumenical Water Network) Svetovej rady cirkví, ktorá podporuje zodpovedné hospodárenie s vodou a bojuje za spravodlivý prístup k vode a sanitácii. Počas siedmich týždňov pôstu skúmajú v Amerike miesta, na ktorých sú veľké problémy s vodou. V kmeni Navajov na juhozápade USA si pandémia COVID vyžiadala veľkú daň práve v dôsledku nedostatku vody na umývanie rúk. Batahnii Wilsonová, príslušníčka kmeňa Navajov, odsudzuje ťažbu bridlicového plynu použitím hydraulického štiepenia v tejto oblasti: „Voda má ducha, a keď ju začnete miešať s chemikáliami, tento duch zahynie. Podľa tradície Navajov voda prijíma vaše modlitby, ale iba ak je to živá voda, v ktorej je duch stále prítomný, nie ak už bola znečistená chemikáliami. Znečistenie vody teda nie je iba krízou životného prostredia, je to aj duchovná kríza."

Pripravila Jana Nunvářová

Smutné plátno

Nedávno som v jednej knižke čítala, že všetky smutné a ťažké veci, ktoré sa nám v živote dejú, sú ako prázdne plátno. Plátno samo o sebe je smutné. Môžeme sa však rozhodnúť maľovať naň radostnými vecami, spomienkami, pripomínaním si toho dobrého, čo nám tieto smutné situácie priniesli. Veci, ktoré vzišli z ťažkostí, ktoré sme prekonali.

A potom to plátno nebude viac smutné a prázdne, ale ponesie niečo radostné a krásne. Celkom sa mi táto paralela páči. Chcela by som, aby ľudia, ktorí sa raz budú pozerať na môj život ako na také plátno, nevideli prázdny veľký smutný biely obdĺžnik. Chcela by som, aby videli plátno pokreslené mnohými krásnymi a radostnými udalosťami, ktoré sa dejú v mojom živote. Lebo sa naozaj dejú. Iba ich potrebujem nachádzať, uvedomovať si ich a pripomínať.

Tak, ako hovorí Pavol: „V nádeji sa radujúci, v súžení trpezliví, na modlitbe zotrvávajúci." Tento obrázok mi pripomína, že sme kedysi mali možnosť ísť pozrieť môjho brata a švagrinku. Mohla by som smútiť, že sa teraz nemôžeme stretnúť. Áno, prechádzame smutným a náročným obdobím. Ale ja si vyberám radosť zo spomienok, ktoré mi táto fotka pripomína, a radostné očakávanie opätovného stretnutia.

Lydia Podobná

Dá sa s nenávisťou vybabrať?

Na základe pozorovania príčin konfliktných situácií a napätých vzťahov medzi vodičmi a dielňou som urobil niekoľko rozhodnutí a krokov. Krokov v nádeji na zlepšenie. Sformuloval som list s konkrétnymi návrhmi, ktorý som poslal trom nadriadeným, každému na inej pozícii v podniku. Jeden neodpovedal zatiaľ vôbec, druhý si nekonštruktívne posťažoval, ako to voľakedy bolo dobré a ako za všetko môže vedenie podniku. Tretí sa po našom vzájomnom bližšom zoznámení cez mail pustil do prvých opatrení. Skvelé.

Lenže, čo môžem pre zlepšenie situácie urobiť ja? Rozmýšľam... Vidí sa mi, že jedným zo zdrojov napätia medzi rôznymi oblasťami života sú: **nezodpovedný prístup k mojej vlastnej práci a pohŕdanie, neúcta k práci toho druhého.**

Pohŕdam prácou niekoho, kto ju robil predo mnou a ja do nej vstupujem, pokračujem v nej alebo ju užívam? Alebo pohŕdam prácou toho, kto po mne pokračuje? Aby vodiči lepšie poznali svoje vozy, o to sa zrejme nejako postarajú nadriadení. Ale ja? Čo môžem spraviť ja? Ako prejaviť úctu pracovníkom v dielni?

Pracovníkom, ktorí priebežne odstraňujú poruchy na vozoch, pracovníkom, ktorí robia vozom pravidelný servis – veď sa s nimi nemám kde stretnúť. Rozhodol som sa.

V každom voze je kniha voza, do ktorej vodiči zapisujú poruchy a do ktorej pracovníci dielne zapisujú vykonané opravy. Vo svojich záznamoch nielenže pracovníkov úctivo oslovím, ale aj vopred za opravu poďakujem. Ak žiadny problém nie je, na konci služby v knihe pracovníkom poďakujem za bezporuchový chod.

Po niekoľkých dňoch som stretol iného riadiaceho pracovníka z inej dielne, ktorý napätú situáciu vníma. Povedal som mu o mojom rozhodnutí, o mojich zápisoch do kníh vozov. S neporozumením sa do mňa pustil: „Ako môžeš takéto veci písať?! Kniha je úradný dokument a ty tam nemáš čo písať a ďakovať za bezporuchový chod.“ Pokojne som mu v aktuálnej knihe nalistoval niekoľko pologramotných a neúctivých jedovatých slín vodičov-ježidedkov voči pracovníkom dielne s otázkou: „Ktorý zo zápisov je úradnejší? A keby si bol pracovníkom v dielni, ktorý zo zápisov ťa viac motivuje k zmysluplnej práci? Ktorý zo zápisov buduje vedomie, že si niekto prácu technika váži?“ Zostalo ticho, a tak si píšem ďalej.

Naďalej s nádejou, že motýlie mávnutie krídiel môže jedného dňa spustiť búrku, dážď, ktorý vyprahnutú zem zvlaží.

tk

Toužíme po pokoji

V životě z víry se postupně učíme hledat v Bohu základní jistoty, po kterých toužíme: nekonečnou a věčnou lásku, pokoj, jistotu. Pokud se totiž nenaučíme přijímat z Boží ruky tyto tolik potřebné jistoty, riskujeme, že je začneme hledat jinde a očekávat je od pomíjejících věcí v tomto světě (v materiálním bohatství, v práci, ve vztazích), kde je však nikdy nemůžeme nalézt.

Od lidí a vztahů očekáváme to, co nám zcela nemohou poskytnout

Naše vztahy s bližními jsou často naplněné zklamáním, protože aniž bychom si to vždy uvědomovali, očekáváme od nich něco, co nám nejsou schopni poskytnout. Od určitých výsadních vztahů očekáváme absolutní štěstí, naprosté uznání, dokonalou jistotu. Ale žádné stvoření, žádný člověk, žádná činnost nás v tomto očekávání nemohou naplno uspokojit. A protože očekáváme příliš a nedostává se nám uspokojení, stáváme se zahořklými, zklamanými a nakonec jsme vůči těm, kteří nás takto zklamali, plni zášti. Není to však jejich chyba, přehnané je jen naše očekávání: představujeme si, že nám člověk může dát to, co nám může zajistit jedině Bůh.

Tím, co tady říkám, nechci znehodnotit mezilidské vztahy ani různé jiné společenské aktivity. Velmi věřím v lásku, v přátelství, v bratrský život, ve vše, co si můžeme vzájemně darovat mezi sebou. Setkání s nějakým člověkem a vztah, který se takto vyvine, to všechno může být nádherným Božím darem. Bůh nám rád ukazuje svou lásku skrze přátelství a starostlivost někoho, koho nám pošle do cesty. Je ale třeba, aby Bůh zůstal v centru a abychom nepožadovali na ubohé lidské bytosti omezené hranicemi vlastní nedokonalosti to, co nám může dát jedině Bůh sám.

Vyhýbat se zbytečným požadavkům na druhé, které mají až dramatické následky

Nechci ani vzbuzovat dojem, že hodnoty, o kterých jsem se výše zmínil (pokoj, štěstí, jistota atd.), nám jsou dány okamžitě, jakmile odhodlaně vykročíme na cestu víry. Zůstává ale pravdou, že věrnost v životě víry a věrnost v modlitbě vyjadřuje konkrétním způsobem, že tyto hodnoty očekáváme od Boha v postoji naděje a víry a to, v co doufáme a co očekáváme od Jeho milosrdenství, nám bude postupně dáno. Jedná se zde o základní prvek rovnováhy v oblasti lidských vztahů, který nám pomáhá vyhnout se zbytečnému nárokování na druhých, co nám nemohou dát, z čehož někdy plynou až dramatické následky. Čím víc bude Bůh ve středu našeho života, tím víc budeme vše očekávat jen od Něj samého a o to víc budou naše mezilidské vztahy vyváženější a šťastnější.

Pokud hledáme hluboký pokoj, jistotu v Bohu, jsme svobodnější a nezávislejší vůči ostatním lidem

Zkušenost nám ukazuje, že věrnost v životě z víry a věrnost v modlitbě, i když občas prochází těžkostmi, nás postupně přivádí k tomu, abychom v Bohu nalezli hluboký pokoj, jistotu a štěstí, které nás činí svobodnými vzhledem k ostatním. Jestliže naleznu pokoj v Bohu, budu schopen mnoho darovat svým bližním a budu také schopen je přijmout takové, jací jsou, aniž bych jim zazlíval, že neodpovídají mým očekáváním. Bůh sám stačí.

Nalezení štěstí v Bohu nás činí svobodnějšími i vůči úzkostlivému hledání lidského uspokojení. Nemám nic proti oprávněnému potěšení ze života, z chutného jídla, z láhve dobrého vína či z relaxační koupele. To všechno jsou Boží dary, ale je lépe jich užívat s rozvahou. V našem světě se ale vyskytuje neuspokojitelná potřeba stále nových a stále intenzivnějších prožitků, zakoušení, pocitů a vjemů, která může vést až k destruktivnímu chování, jak to máme možnost konstatovat v mnoha oblastech lidského života. Hledání stále silnějších zážitků vede nakonec k různým formám násilí. Když totiž chybí smysl, bývá obvykle nahrazen smysly. „Užijte si to naplno!“ říká jeden reklamní slogan na prodej automobilů. To je ale slepá ulička, která vede jen k frustracím či přímo k sebedestrukci a násilí. Tisíceré uspokojení totiž nevede ke spokojenosti.

J. P.

Človeče malej viery

Cesta do Izraela, 6

...úvaha na základe kázne brata kazateľa D. Jonesa

Pobrežie Genezaretského (Galilejského) jazera

Už môžem povedať, že som sa plavila po Genezaretskom jazere. To je to jazero, po hladine ktorého kráčal Ježiš počas búrky. To, po ktorom kráčal aj Peter. Peter je zaujímavá postava. Keď niečo robil, robil to naplno. Keď sa rozhodol pre Ježiša, hneď opustil siete a išiel za Ním. Keď hovoril o Ježišovi, ako jediný z učeníkov Ho nazval Kristom, Mesiášom. A potom, keď videl Ježiša chodiť po mori, chcel ísť za Ním.

Zaujímavým momentom v tomto jeho rozhodnutí je, že preňho bolo bezpečnejšie vystúpiť z loďky, v ktorej Ježiš nebol, na hladinu rozbúreného jazera, lebo tam Ježiš bol. Rozbúrené more bolo pevnejšou pôdou pod nohami ako loďka. Len preto, lebo tam bol Ježiš.

Zaujímavý je aj fakt, že z dvanástich učeníkov bol len on sám ochotný vystúpiť z loďky a ísť za Ježišom „cez mŕtvoly" – konkrétne cez mŕtvolu samého seba, ak by sa mu k Ježišovi nepodarilo dostať. Takže Peter, keď mu Ježiš dá povolenie, vystupuje z loďky a kráča po vode. A zrazu sa začne obzerať a vzápätí potápať. A na túto neveru Ježiš znova reaguje, nie otočením a odchodom. Nie hnevom, nie pohoršením.

Zvolá: „Človeče malej viery," a vystiera k nemu ruku. Je to, ako keď otec láskavo napomenie dieťa, ktoré nadovšetko miluje: „Skoro sa ti to podarilo." Toto mi dáva istotu, že ak vykročím vierou, budem chodiť po vode. Tiež môžem vedieť, že ak zapochybujem, ešte aj v pochybnostiach môžem a mám ku Kristovi prísť. On mi podá ruku. Bez odsúdenia. Bez kritiky. Nenechá ma samu vyriešiť situáciu, do ktorej som sa dostala vlastným pochybovaním. Nemusím doplávať na breh. On vystrie ruku tak, ako ju vystrel k Petrovi. Peter ju chytil a myslím, že veľmi dlho nepustil. Možno potreboval práve tento moment, aby si uvedomil vlastnú slabosť.

A aj keď neskôr znova vo svojej viere zakolísal a Krista trikrát zaprel, jeho vieru to v konečnom dôsledku posilnilo. Preto keď sa ho Ježiš po zmŕtvychvstaní až trikrát pýta, či ho miluje, Peter trikrát odpovedá áno. Pokorne, možno aj smutne, ale s pevným presvedčením. A dostáva meno Peter, skala.

Boh nás nevedie cez búrky preto, aby sme sa utopili. Ale aby sme porástli vo viere v Toho, ktorý nielen búrku utíši, ale dáva trvalé riešenie do našich životov – nádej na večnosť s Ním.

Lýdia Podobná
foto Vladimír Malý

Bůh je blízko

Ježíš Kristus vyjadřuje Boží blízkost a lásku v jednom slovu: „Otec". Toto oslovení pro Boha sice znala i jiná náboženství, avšak používala je buď ve smyslu všeobsahujícího vědomí, že Bůh je Stvořitel všeho, nebo byla spojována s představou fyzického příbuzenství mezi bohy a lidmi. Křesťané ale věří, že Bůh nás skrze víru skutečně přijímá za vlastní děti.

Otec je plný milosrdenství

Ježíš praví: „Což by někdo z vás dal svému synu kámen, když ho prosí o chléb? Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec v nebesích dá dobré dary těm, kdo ho prosí!" (Mt 7, 9 a 11). „Váš nebeský Otec ví, co všechno potřebujete.

Hledejte především jeho království a spravedlnost. A všechno ostatní vám bude přidáno" (Mt 6, 25–34).

Otec se zjevuje v Kristu

Kristus je zjevením a ztělesněním Otcova milosrdenství. Království, které Ježíš přináší, je království Boží. Ježíš zjevuje, kdo Bůh je, a nazývá Ho důvěrně Otcem (Mk 14, 36). Bůh se otvírá bídě a utrpení člověka. Je milující Otec, plný soucitu, odpouští a poskytuje zdarma milost, o niž prosíme.

Tak nám Ho ukazuje v Bibli podobenství o marnotratném synu a milosrdném otci (Lk 15, 3–32).

V 1. listu Janově se říká, že „Bůh je láska" (1 Jan 4, 8). Proto je každý člověk zván k obrácení a k tomu, aby důvěřoval v milosrdnou lásku, kterou Bůh pro něho má.

Království poroste v té míře, nakolik se člověk naučí důvěřovat Bohu a obracet se k Němu jako k Otci (Lk 11, 2; Mt 23, 9).

Ježíš Kristus říká: „Já a Otec jedno jsme. Kdo vidí mne, vidí Otce" (Jan 14, 9).

ima

Tvá víra může přenést hory

„Mějte víru v Boha! Amen, pravím vám, že kdo řekne této hoře: ‚Zdvihni se a vrhni se do moře' – a nebude pochybovat, ale bude věřit, že se stane, co říká, bude to mít" (Mk 11, 22-24).

Víra otevírá dveře zázrakům. Studiem Bible i dějin zjistíš, že kdykoli Bůh pohne zemí a učiní zázrak, je to proto, že někdo věří.

U Marka 11, 22–24 Ježíš říká: „Mějte víru v Boha! Amen, pravím vám, že kdo řekne této hoře: ‚Zdvihni se a vrhni se do moře' – a nebude pochybovat, ale bude věřit, že se stane, co říká, bude to mít."

Víra může pohnout horami!

Vesmír Bůh zasadil do hierarchie zákonitostí. Zákon víry ve skutečnosti převyšuje ty přírodní. Právě tam dochází k zázrakům. Má-li někdo víru, nachází zákon víry praktické uplatnění a může skutečně způsobit víc než přírodní zákony. Zákon víry vyvolává dění zázraků. Koná Bůh ještě dnes zázraky? Ovšemže. Kdykoli vztáhneš ve víře ruku, Bůh podá zázrak – v každém jednotlivém případě.

Moje otázka k tobě zní: S kterou horou v tvém životě je třeba pohnout? Co vypadá, jako že se to nikdy nemůže změnit? Možná Bůh čeká na tvou víru, která má tou horou navzdory přírodním zákonům pohnout.

Boží podnikání spočívá v přesouvání hor. Hýbal jimi v minulosti. Dnes jimi hýbe po celém světě. Nepochybuj o tom, co chce vykonat i ve tvém životě, a nepodceňuj to!

Matouš 13, 58 říká: „(Ježíš) neučinil tam mnoho mocných činů pro jejich nevěru."

Třeba řekneš: „V mém životě mnoho zázraků nevidím." Díváš se očima strachu – nebo očima víry? Dovol, aby rok 2021 byl rokem, kdy uvidíš, jak víra otevírá dveře zázrakům!

Otázky k zamyšlení

S čím jsi to ve svém životě už vzdal, nebo jsi dospěl k závěru, že se to nikdy nezmění?

Jakou modlitbu za tu věc od tebe podle tvého názoru Bůh žádá? A co chce, abys ve víře udělal?

Co to znamená vidět očima víry a ne očima strachu?

Rick Warren

Nikdy není pozdě

Před lety došlo mezi mnou a mojí sestrou k velké roztržce, která skončila tak, že jsme spolu roky nemluvily. A to všechno kvůli naprostému nepochopení. Naše osobní zranění zastřela naši schopnost jasně vnímat, co se odehrává v životě té druhé. Nacházely jsme se ve dvou rozdílných světech. Celá ta událost mě velmi trápila a nepřestala jsem se za to modlit, dokud jsme se nakonec se sestrou neusmířily a neobnovily náš vztah.

Rozložené rodiny

Jedna z věcí, kterou nepřítel naší duše dělá rád, je pronikání do rodinných vztahů, aby v nich způsobil selhání, vzájemné nedorozumění, zkrat, aby je zlomil a rozdělil. Čím více je rodina rozštěpena, tím je slabší a méně úspěšná a tím více může nepřítel ovlivňovat jednotlivé její členy. Kolik rodinných vztahů je ponecháno náhodě, protože není nikdo, kdo by se za ně modlil! Je smutné vidět rozložené rodiny. A když si představíte, že by se něco takového stalo vašim dětem, bolí z toho srdce. Nemusí to tak ale dopadnout.

Začněme se pravidelně modlit za ty, kteří jsou nám nejblíž – za naše děti –, a rozšiřme to odtud dál.

Budoucnost vašich dětí

Modlete se za své děti s opravdovostí.

Pamatujte, že zatímco Bůh má pro životy vašich dětí dobrý plán, satan má pro ně plán také. Satan má v plánu vaše děti zničit a bude se snažit využít k tomu všechny možné prostředky: drogy, alkohol, vzdor, sex, nehody, nemoc...

Nebude však schopen plně užívat těchto nástrah, pokud bude jeho moc přebíjena modlitbou.

Bůh nám z nebe dává sílu

Když se modlíme, přinášíme tuto sílu do všeho, začse modlíme, a dovolujeme Boží moci, aby se projevila v naší slabosti.

Když se nemodlíme, je to, jako bychom říkali, že nic kromě sebe nepotřebujeme, že si vystačíme sami. Modlitba v Ježíšově jménu nám dává moc nad nepřítelem a dokazuje, že věříme, že Bůh vykoná to, co Jeho slovo slibuje.

Bůh zná naše myšlenky a naše potřeby, ale odpovídá na naše modlitby.

Dává nám totiž vždy a ve všem možnost volby – včetně toho, zda mu budeme důvěřovat a zda využijeme nabídku modlitby. Modlitba neovlivňuje pouze nás samé, ale přesahuje nás a dotýká se těch, za které se modlíme.

Nikdy není pozdě začít.

S. O.

S Ježíšem v kuchyni... (Recept šestý)

V naší domácnosti bylo vždy potřeba mít připraveno něco dobrého. Často jsem pekla tento dobrý, jednoduše a rychle udělaný perník. Nikdy jsem nevěděla, kdo k nám přijde na návštěvu.

Dnes je to trvanlivý perník od tetičky Marienky Jersákové ze Slovenska. Tetičku jsem nikdy neznala, byla manželkou kazatele v Lučenci, ale manželovi rodiče ji navštívili a tento perník u ní jedli. Moc jim chutnal. Bylo velmi prozíravé si recept vyžádat.

Po jejich příjezdu jsem se k němu dostala i já. Přišla jsem k němu, ani nevím jak. Bylo to jistě z Boží ruky. Perník vydrží dlouho vláčný, má však jednu nevýhodu – u nás se brzy sní. Může se ozdobit šlehačkou a je to také hned vynikající zákusek. Moc ráda se s tímto receptem s vámi rozdělím: Trvanlivý perník, neboli (kazatelský), jak jsme mu říkali:

40 dkg hladké mouky - 30 dkg cukru (krupice) - 15 dkg marmelády - 1 sklenička (2 dcl) oleje - 2 vejce - oddělíme bílek na ušlehání sněhu - 1 rovná lžíce skořice - 2 lžíce kakaa - 1 čajová lžička sody - 1 kypřící prášek do perníku - 1/2 l mléka - sekané ořechy, nebo mleté - nemusí být...

Do mísy dáme cukr, žloutky a olej. Vyšleháme a přidáme ostatní suroviny i marmeládu. Nakonec i ušlehaný sníh. Pečeme ve středně vyhřáté troubě 30-45 min.

Nakonec potíráme čokoládovou polevou: 1 čokoláda na vaření a 100 g tuku nebo másla. V mikrovlnce si vše rozpustím a potírám vychladlý perník. Může se nejdříve i pomazat oříškovým máslem nebo marmeládou.

Po nakrájení i zdobit kopečkem šlehačky, nebo posypat kokosovou moučkou. To opravdu již záleží na vás, jak si ho nazdobíte. Jak naše děti rostly, tak se mi zvláště kluci začali plést v kuchyni a tento perník byl tím prvním, co uměli upéct. Když dostali na něj chuť, tak je nikdo neudržel.

Přeji vám také dobrou chuť.

Postupem času jsem si uvědomila, jak Pán Bůh má i takovéto zdánlivé drobnosti ve svých rukou. I tímto receptem mi pomohl v naší službě hostit mnoho lidí. Nikdy jsme to nemohli sníst sami a tak jsem vždy dala i

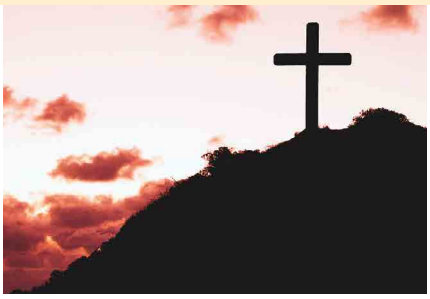

sousedům. I kousek takovéhoto perníku nám pomohl projevit lásku a vedl k výjimečným vztahům, které jsou trvalé i do dnešní doby. Když si někoho Pán povolá do své služby, tak ho vybaví vším, co je potřebné.

A tak mně dal recept na perník. I já vám ho tímto chci předat. Také Pán Ježíš posílá své učedníky na zkušenou. Na cestu dostávají od Něj moudrost, jak mají přistupovat k lidem, jak jim sloužit a co všechno mohou očekávat. Tyto rady můžeme číst i my v 10. kapitole evangelia podle sepsání Matouše. Můžeme také čerpat z moudrosti, kterou dostali učedníci. Jeho péče o nás je úžasná a vede nás k vděčnosti a další službě. Vždyť je tolik potřebných okolo nás.

Dana Jersáková

Nedovoľ, aby ti zo života zmizla pieseň

„Len čo začali plesať a spievať chválospevy, nastavil Hospodin zálohy proti... obyvateľom..., ktorí pritiahli proti Judsku, takže boli porazení“ (2. kniha kronická 20, 22).

Kiežby sme sa menej starali o svoje problémy a viac spievali a velebili Pána!
Sú tisícky vecí, ktoré nás spútavajú, ale dajú sa zmeniť na hudobné nástroje, keby sme len presne vedeli, ako to urobiť. Predstavte si ľudí, ktorí uvažujú, rozjímajú a posudzujú udalosti svojho života a stále študujú tajomstvo pôsobenia Božej prozreteľnosti a čudujú sa, prečo práve oni trpia pod záťažou a prečo čelia bitkám na každom fronte. Aký odlišný by bol ich život a o čo radostnejší, keby si prestali hovieť v myslení zameranom na seba a na svoje vnútro a namiesto toho by denne prinášali všetky svoje zážitky Bohu a ďakovali Mu za ne. Je oveľa jednoduchšie zbaviť sa obáv **spevom** ako premýšľaním. Prečo by si dnes ráno nespieval? Uvažuj o vtákoch – každý deň sú prvé, čo spievajú, a majú oveľa menej starostí ako akékoľvek iné stvorenie.
Nezabúdaj spievať ani večer, tak ako drozdy, ktoré spievajú po celodennej práci.
Keď ukončia svoj posledný denný let a zhromaždia posledné kúsky jedla, nájdu si vrchol stromu, z ktorého spievajú pieseň chvály.
Keby sme len spievali každé ráno a každý večer a predkladali pieseň za piesňou v neprestajnej chvále po celý deň – Pánovi pánov a Kráľovi kráľov, ktorý trpel za nás, zomrel za nás a na kríž vyniesol naše hriechy – **aby sme my mohli žiť**.

Nedovoľ, aby ti zo života zmizla pieseň,
hoci na spev bude len malá ochota.
Nakoniec uvidíš, že sa opäť zmieša
s tým hlavným tónom tvojho života.

Tiene rastú a zakrývajú žitia oblohu.
Načas i slnce ukryjú,
No zdvihnú sa a ty zistíš, v čom je problém,
ak necháš zaznieť melódiu.

Nedovoľ, aby ti zo života zmizla pieseň,
aj keď hlas mohol stratiť trilkovanie
a hoci ti chvejúca sa nota zamrie v hrdle,
nechaj, nech pieseň v tvojej duši stále znie.

Nedovoľ, aby ti zo života zmizla pieseň,
nech zvučí v tvojej duši, kým si na zemi.
Keď odídeš odtiaľto, tak pôjde s tebou
a bude žiť v tej novej sfére nad nami.

A tak spievaj!
Príď do môjho srdca, Ježiš, ja tam pre Teba miesto mám!

EB (V rámci služby spevokolu)

On spevňuje moje kroky

Vďaka zákazu nočného vychádzania prevážam po 20:00 viac-menej len vzduch a kde-tu nejakého oneskorenca. Na opustenom Trnavskom mýte mi nastúpil útly, 17-18 ročný mladík s napchatým batohom a meravo sedel až po konečnú. Na výzvu, že sme na konečnej, sa nechystal vystúpiť, ale opýtal sa ma: „Máte vodu?“
Zobral som ho na naše sociálne zariadenie na konečnej, kde sa trocha umyl, napil a hovorí: „Môžem počkať v trolejbuse? Zoberiete ma späť?“
„Iste, ale kam ideš?“
„Neviem. Vyhodili ma z domu.“
„Odkiaľ si? A prečo ťa vyhodili?“
„Z Bernolákova. (Mestečko pri Bratislave.) Pobil som sa s otcom. Desať dní sa už túlam. Aj prácu som si našiel, ale po dvoch dňoch ma vyhodili, že som pomalý.“
Prvé mi napadlo, zobrať ho domov.
Ale ako som ho tak počúval, ako všetci naokolo sú zlí, len on má pravdu, uvedomil som si, že nejaký čas bez zázemia mu zrejme prospeje.
To, prečo sa s otcom pobil, som sa nedozvedel, ale pobádal som ho, nech sa otcovi, rodičom ospravedlní, a s bankovkou som ho poslal na stanicu na posledný vlak do Bernolákova. Alebo som mal urobiť niečo iné? Takmer vždy po takýchto stretnutiach mám pocit, že som sa mal zachovať inak, povedať iné, viac...
V 40. žalme si Dávid uvedomuje svoje zlyhanie, svoje previnenie. Aj môj chlapec, podobne ako ja, si potrebujeme uvedomiť svoj prešľap. Ale tam sa to nekončí.
Neustále každodenné uvedomovanie si prešľapov je ubíjajúce trýznenie.

Po takomto uvedomení je nutné tieto trampoty – (hriech, bolesť, neistotu) zložiť k Božím nohám a prijať milosť s nádejou, že odovzdanú mrzutosť vie Boh použiť.
Modlím sa, aby tento chlapec našiel pokornú odvahu k pokániu. Modlím sa, aby môj nedokonalý záujem o chlapca, avšak Bohom pretavený, mu bol na úžitok.
Nech si tento mladík môže jedného dňa so žalmistom povedať:
Túžobne som očakával Hospodina, sklonil sa ku mne a počul moje volanie o pomoc. Vytiahol ma z jamy hrôzy, z bahna a blata. Nohy mi postavil na skalu a spevňuje moje kroky.
Dávid v žalme pokračuje ďalej:
Do úst mi vkladá novú pieseň, chválospev na nášho Boha. Mnohí to uvidia, budú sa báť a dúfať v Hospodina.
Blahoslavený muž, ktorý svoju nádej vkladá do Hospodina a neobracia sa k nafúkancom, ani k tým, čo sa uchylujú ku klamstvu.
Veľa divov si vykonal, Hospodin, môj Bože, a v tvojich zámeroch s nami sa ti nik nevyrovná. Chcel by som to hlásať a vyrozprávať, je toho však viac, než sa dá spočítať.
Obetu ani dary si neprajеš, ale otvoril si mi uši. Spaľovanú obetu ani obetu za hriech si nežiadal. Vtedy som povedal: „Hľa, prichádzam.

Vo zvitku je napísané o mne, že mám plniť tvoju vôľu. A to chcem, Bože môj, vo svojom vnútri mám tvoj zákon.“
Radostne som oznámil spravodlivosť vo veľkom zhromaždení. Nezavrel som svoje ústa, Hospodin, ty to vieš.
Nenechal som si tvoju spravodlivosť pre seba. Rozprával som o tvojej vernosti a spáse. Neutajil som tvoju milosť a pravdu pred veľkým zhromaždením.
Ty, Hospodin, neodopieraj mi svoje milosrdenstvo! Tvoje milosrdenstvo a vernosť nech ma ustavične chránia!
Zovreli ma ťažkosti, ktorým niet počtu. Doľahli na mňa moje viny, nemôžem pre ne ani vzhliadnuť. Je ich viac ako vlasov na mojej hlave, až strácam odvahu.
Hospodin, ráč ma vyslobodiť! Hospodin, ponáhľaj sa mi na pomoc!
Nech sa zahanbia a zapýria všetci, čo ma chcú pripraviť o život. Nech odtiahnu zahanbene tí, čo sa tešia z môjho nešťastia.
Nech zmeravejú od hanby tí, čo mi posmešne hovoria: „Tak ti treba!“
Nech sa v tebe tešia a radujú všetci, čo ťa hľadajú. Tí, čo milujú tvoju spásu, nech vždy hovoria: „Hospodin je veľký.“
*Som síce biedny a úbohý, ale **Pán na mňa myslí.** Ty si moja pomoc a záchrana, môj Bože, neváhaj!*

Pán na mňa myslí – na koho myslím ja?
Nech zmeravejú od hanby tí, čo mi posmešne hovoria: „Tak ti treba!“
Nech sa v tebe tešia a radujú všetci, čo ťa hľadajú.
Niet lepšieho *„zmeravenia od hanby“*, ako keď sa protivníka, ale aj zloprajníka dotkne Božia láska – láska, ktorá núti Boha hľadať.
Koho z tých, ktorých „nemusím“, predložím dnes Bohu?

T. K.

Ježíš mě miluje

Lidská sebeúcta je velmi zranitelná zejména během dospívání. Jeden vedoucí mládeže mohl zblízka pozorovat, jak nám vědomí hodnoty, kterou máme v Kristu, může dodávat sebedůvěru. Sloužil tehdy jako poradce v táboře pro dospívající. Brzy zjistil, jak si tito mladí lidé představují dobře strávený čas: Potřebují si někoho dobírat.

V tomto konkrétním případě šlo o hocha, který trpěl mozkovou obrnou. Jmenoval se Standa. Ostatní chlapci ho zesměšňovali. Pozorovali, jak se svými nekoordinovanými pohyby kráčí přes volný prostor tábora, pak se seřadili a napodobovali ho.

Nečekané svědectví postiženého.

Jednou poradce pozoroval, jak se Standa ptá na cestu. *„Ku... kudy... se... jde... k dílně?“* Standa ze sebe pracně vykoktal otázku. Chlapci ho napodobovali: *„Dí... dílna... jje... tatámhle..., Stando.“* Pak se rozesmáli.

Poradce byl rozezlen. Ještě více se ale rozhněval, když se chlapci ve srubu Standy ve čtvrtek ráno rozhodli, že zvolí jednoho ze svého středu, aby vedl modlitbu pro celou skupinu. Uvažoval o tom, jak to asi dopadne, protože hoši si zvolili Standu. Poradce tušil, že touží jen po tom, aby se Standa ocitl vepředu a oni si z něj mohli utahovat. Když se Standa štrachal k pódiu, ozývaly se posměšky. Standovi trvalo snad pět minut, než vyslovil sedm slov: *„Ježíš... mě... miluje... a... já... miluji... Ježíše.“* Když skončil, bylo hrobové ticho. Poradce se ohlédl a viděl, jak jsou mnozí z posluchačů zasaženi.

V čem je naše pravá hodnota?

Po Standově krátkém svědectví nastalo probuzení. Poradce nyní cestuje po celém světě. Setkává se s misionáři a kazateli, kteří mu říkají: „Vzpomínáte si na mě? Já jsem se obrátil tehdy na tom táboře.“ A on vzpomíná: „Poradci zkoušeli všechno možné, aby v těch dětech nějak vzbudili zájem o Ježíše. Dokonce pozvali baseballové hráče, kteří začali mít lepší výsledky, jakmile se začali modlit. Bůh se ale rozhodl, že si nepoužije žádné hvězdy. Zvolil si chlapce s mozkovou obrnou, aby zlomil ducha povýšených. Náš Bůh je prostě takový.“ Standa se naučil důležitou věc. Jeho hodnota není dána tím, jak dobře umí mluvit nebo chodit. Nebyla založena na vnějším vzhledu nebo inteligenci. Jeho hodnota byla založena na jednoduché pravdě. „Ježíš mě miluje.“

Pokud správně porozumíme tomu, kým jsme v Kristu, nabýváme sebedůvěry.

Sebeúcta se týká toho, jaké má člověk sám ze sebe pocity, jak moc se mu líbí, kým vlastně je, jak se vyrovnává se svými slabostmi a jak zachází se svými silnými stránkami. Je to biblické? Nepochybně. Pokud správně porozumíme tomu, kým jsme v Kristu, nabýváme sebedůvěry. Toto porozumění nám rovněž brání v pýše, protože si uvědomujeme, že nebeského dědictví nedosahujeme

na základě svých vlastních výkonů. Toto dědictví nám vydobyl Kristus.

Máme obrovskou cenu, která je dána nikoli tím, kdo jsme, ale tím, komu patříme. Naše sebeúcta tím získává správnou perspektivu.

Správná sebeúcta není namyšlenost.

Správná sebeúcta je něco jiného než namyšlenost. Má-li někdo dostatečnou sebeúctu, je spokojen s tím, kým je, a ví, že jeho hodnota je dána tím, že je stvořen k Božímu obrazu. Proto nemá potřebu dělat dojem na druhé lidi.

Sebeúcta založená na vnějším vzhledu a na výkonu je modlou a vede k pýše.

S. J.

Přání

Přeji ti, abys ve světle pokory nacházel odvahu přijmout sám sebe se svou pozemskostí a se svým člověčenstvím. Pak z tebe bude moci naděje a důvěra přecházet na všechny, s nimiž se setkáš. Skrze pokoru kolem tebe bude moci vzniknout prostor, v němž najdou lidé odvahu k sestupu do vlastní skutečnosti, a tím i k výstupu k pravému životu.

A. N.

Zvěstování...

Osvědčené postupy nestačí

Devět měsíců před Vánocemi se v křesťanském kalendáři připomíná „Slavnost Zvěstování“. Jak my křesťané věříme, Maria tehdy počala Ježíše skrze Ducha Božího.

Je to událost, se kterou má spousta lidí problém. Jak se něco takového mohlo stát? Vždyť to přece není možné! Už Marie se ptá, jak se to stane.

Byla by ale škoda uvíznout jen na technické stránce této věci. Zkusme zvolit trochu jiný úhel pohledu. Ta událost nám totiž připomíná jednu zásadní věc, totiž jak Bůh vstupuje do tohoto světa. Že to není jako nějaký blesk či ohnivá koule z čistého nebe, zvuk hromu nebo nějaký nadpřirozený jev.

Neděje se to za potlesku, ve světle reflektorů nebo za pozornosti médií. Dochází k tomu v běžném životě a nepozorovaně.

Ježíš začíná svůj pozemský život v zapomenutém městečku daleko od centra dění, daleko od náboženského centra. Neodehrává se to v chrámu, ale v obyčejném venkovském domě, ve všední den.

I my sami můžeme zažívat zvěstování

Zvěstování nám připomíná událost, kterou začal Ježíšův pozemský příběh. To se stalo jenom jednou. Boží přicházení do tohoto světa tím ale neskončilo, nevyčerpalo se. I my můžeme být jeho součástí, i my sami můžeme zažívat zvěstování. To může vypadat třeba tak, že se člověku v nějaké bezvýchodné situaci otevře budoucnost, že se objeví nějaká nová nabídka smyslu, že člověk zahlédne světlo na konci temnoty, novou naději vprostřed beznaděje. Zvěstování je něco, co se děje nečekaně, co nemůžeme naplánovat, co nemůžeme my sami vymyslet, ovlivnit, přivolat. Je to něco dost neuvěřitelného.

Jsme zváni k něčemu novému

Jak to souvisí se situací, kterou prožíváme dnes? Nyní zažíváme například zatěžkávací zkoušku celé společnosti, tohoto světa, možná každého člověka osobně. Je to zkouška, která má prověřit, jak pevný je náš život, co v něm vlastně stojí za to, na co se můžeme spoléhat, co je v něm trvalé a hodnotné. Možná je to situace, která má oddělit bezcenné věci od těch cenných. Vstupujeme tak do určité krajiny, někam, kde to neznáme, do

něčeho, v čem se neumíme pohybovat, kde neplatí naše osvědčené postupy a řešení.

Jsme zkrátka zváni k něčemu novému. Třeba jsme do té situace vrženi podobně, jako byl Ježíš po svém křtu vržen Duchem na poušť, jak to čteme v evangeliích. Byl vyveden, podle originálu doslova vyvržen, tedy asi ne zcela dobrovolně. Ani nás se obvykle nikdo neptá, jestli chceme být tam, kam jsme se náhle dostali. Ale v tom všem může právě zaznívat hlas zvěstování, můžeme zde zaslechnout pozvání k něčemu novému, nečekanému, co bychom sami nevymysleli.

Možná jsme svědky toho, že se zvěstování děje okolo nás, když vidíme hrdinství lidí, jejich solidaritu, velkorysost blízkých i vzdálených, tvořivost pro druhé. Četl jsem zprávu o dvaasedmdesátiletém italském knězi, který onemocněl koronavirem. Jeho farníci mu sehnali respirátor, ale on se rozhodl, že ho daruje mladšímu pacientovi, kterého osobně ani neznal, a v důsledku tohoto svého rozhodnutí kněz sám zemřel.

Všichni lidé, kteří jsou ochotni dělat takovéto velkorysé kroky solidarity, kroky hrdinství, nezištnosti, vydanosti, jsou těmi, kteří zažili zvěstování. *(Tím ovšem nikoho nenabádáme k podobnému činu. Pozn. red.)*

Přeji nám všem, abychom nepřeslechli zvěstování, které nám Bůh adresuje do našeho vlastního života.

A. U.

Daniel Pastirčák: **Starec a dieťa**

Bratislava: Proti prúdu, 2017

Ďalšia z kníh od Daniela Pastirčáka, ktorú predávali predajcovia Nota Bene a možno bude dnes dostupná skôr v knižniciach. Napriek tomu by som vám ju chcela predstaviť. Vnímam totiž nedostatok kvalitnej kresťanskej literatúry pre deti. Knižka obsahuje celkom tri príbehy.

Prvá rozprávka sa volá *Nič* a je to rozprávka o pýche a pokání človeka. Chlapec menom Nič žije autentickým životom, slobodným od materiality, s detskou nevinnosťou. Neskôr však zažíva pokušenie byť niekým iným. Prepadá predstavám, že jeho hodnotu určuje to, čo robí, čo má a čo si o ňom myslia iní. Preto začne vyhľadávať obdiv, úspech a zhromažďovať nepotrebné veci, len aby sa ukázal. Vymkne sa mu to spod kontroly a jeden deň si uvedomí: *„Nikto ma neovláda!" durdil sa Nič. No zrazu si tým nebol celkom istý. Áno, už dlhší čas sa cíti, akoby ho ovládal ktosi cudzí."*
Druhá rozprávka sa volá *O zrnku* a je to rozprávka o Božom kráľovstve a podobenstvo o tom, že staré musí zomrieť, aby sa mohlo narodiť nové. Rozprávka o tom, že smrťou sa nič nekončí, ale začína. Zrnko Filip žije v Pšeničnom meste, sýpke na uskladnenie zrna. Filip opisuje život v tomto meste a vedie filozofické úvahy o kolobehu života, jeho zmysle a pôvode: *„Nuž, taký je náš osud – tak sme prišli na svet. Čo bolo predtým, to si nikto nepamätá a ani tí najmúdrejší spomedzi nás si netrúfajú tvrdiť o tom niečo určité."* A tiež, úvahy o tom, čo sa stane, keď opustí múry sýpky: *„Iba občas sa niekto zmienil o tom dni. Všetci sme to vedeli: zjavia sa plechové papule, naberú úbohé zrnká do tlamy a potom ich vyplúvajú do veľkého vreca. ...Uväznené zrnká potom na rozheganých vozoch odvážajú kamsi ďaleko. To strašné miesto volajú pole. Obrovské železné nože tam vraj každý rok kopú veľký hrob. Bezmocné zrnká do rozrytej zeme vysypú a zahrabú. Čo sa so zrnkami deje potom, to nikto presne nevie, ani najmúdrejší z nás sa o tom neodvažujú vysloviť jednoznačnú mienku."*
Tretia rozprávka má rovnomenný názov ako kniha *Starec a dieťa* a je to zároveň najdlhšia rozprávka zo všetkých. Je to archetypálny príbeh rozvíjajúci kresťanské podanie stvorenia sveta až po Ježišovu smrť a súčasnosť. V rozprávke sa metaforicky prelínajú historické udalosti s dejinnými a biblickými. Sú tu skryté odkazy teologické aj filozofické. Citlivo skonštruovaný príbeh o Božej láske a Jeho ochote darovať sa ľuďom, zachrániť ich za každú cenu. Je opisom starozákonného a novozákonného Boha, ktorý sa nám predstavuje ako otec, pastier, ženích...

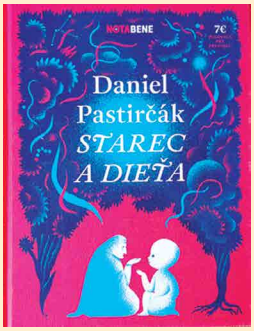

Ľudia sa neustále nachádzajú a strácajú, dejiny prepletá zlo, bolesť, zúfalstvo, pokusy zosadiť Boha z Jeho trónu. A predsa, Jeho láska je neporaziteľná. Jeho láska porazí aj smrť. *„Tak sa autor stal navždy súčasťou svojej básne. Verše sa rozrastali, to, čo bolo pred, sa v nich spájalo s tým, čo príde potom, začiatok sa stretal s koncom: Vo všetkom – v jednotlivosti i v celku bol začiatok a koniec večne prítomný. Veršami otriasali malé deje i veľké dejiny. Dobro a pravda sa znovu a znovu strácali v zlovoľných inotajoch. No po všetkých cestách, po tých prastarých i po tých celkom nových, do veršov prichádzalo Dieťa. Z tisícov tvárí sa na svet dívali jeho oči, z rozmanitých úst znel jeho tichý hlas: „Tu som."*

Ráchel Orvošová

Kristus je právě teď s vámi

„Jeden z těch zločinců, který visel na kříži vedle Ježíše, se mu posmíval: „Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!" Druhý ze zločinců ho však okřikl: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě, ale on neudělal nic zlého." A dodal: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království." Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji" (Lk 23, 39 – 43).

Není pro člověka nic horšího, než žít v omylu, iluzi a zkreslené realitě. V každém z nás je něco z onoho zločince, který visel vedle Ježíše na kříži a posmíval se Mu. I my někdy zarputile odmítáme přijmout skutečnost takovou, jaká opravdu je, a odmítáme se dle toho zařídit. Jen reptáme a nadáváme. Někteří lidé mají o sobě odlišné představy od toho, co odpovídá realitě. Takoví lidé nejsou bohužel schopni přiměřeně reagovat na to, co jim život přináší a nejsou schopni prožívat přítomný okamžik. „Cítím se" být jinde, než mi ukazuje mapa... Někteří lidé žijí mimo realitu (v omylu, ve lži, v sebeklamu). Podobají se tak cestovateli, který sice používá mapu, ale své místo, kde se právě nachází, odmítá přijmout. Chce být někde jinde, „cítí" se být někde jinde, než ve skutečnosti právě je. Takto se pak samozřejmě není možné někam dostat. Kristus je tam, kde se právě nacházíme, nehledejme ho jinde... Pokud naši situaci přijmeme takovou, jaká opravdu je, pokud uznáme, že se nacházíme tam, kde možná ani být i nechceme, pak jsme na cestě ven z nekonečného bludiště. Protože jen v naší opravdové realitě je možné potkat Krista.

On je s námi tam, kde se právě nacházíme. Ať už jsme „nahoře, anebo dole", ať prožíváme radost, anebo starost, bolest, nebo dokonce umírání. Kristus na každého z nás čeká tam, kde právě jsme (i nyní když čteme tyto řádky). Nehledejme Ho proto někde jinde, nebo „až někdy potom". Můžeme se Ho nyní pokusit oslovit jako druhý lotr z kříže: *„Ježíši, pamatuj i na mě!"*

M. A.

Online sesterská konferencia 19. 6. 2021

Vzhledem k pokračující pandemické situaci je nutné termín konání jednodenní konference českých a slovenských sester posunout na 19. 6. 2021. ***Odbor sester BJB v ČR a SR***

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsievač 2021: Biblický šatník /oblečenie (kresťana)

Číslo 10 2021 – Vyzleč smilstvo a chlípnosť - obleč si *pancier viery a lásky, prilbu spasenia a meč Ducha* (Oz 5, 4)
Uzávierka: 5. 6. 2021

Číslo 11 2021 – Vyzleč svár a závisť - obleč si *hotovosť k evanjeliu pokoja a štít viery* (Pr 16, 28 a Ef 6, 15 – 16)
Uzávierka: 5. 7. 2021

Číslo 12 2021 – Vyzleč smrteľné - obleč si *nesmrteľné* (Ž 16, 10 – 11, 1 Kor 15, 53 – 54)
Uzávierka: 5. 9. 2021

VEZMI KRÍŽ SVOJ

Alžbeta Ondusková

Vezmi kríž svoj bez reptania,
pokorne ho žitím nes,
tak nasleduj svojho Pána,
On ho za nás niesol tiež.

Vezmi kríž svoj, nič sa neboj,
Pán ti silu dá ho niesť,
pod ním nájdeš spasenia zdroj,
oporou ti bude tiež.

Vezmi kríž svoj, nes ho žitím,
hoc síl začne ubúdať,
nesnaž sa ho meniť s nikým
či zmyslu ho zbaviť snáď.

Vezmi kríž svoj každodenne,
viera niesť ho pomôže,
do večnosti mostom bude
či míľnikom na ceste.

Vezmi kríž svoj, súčasť žitia,
vždy ťa bude formovať,
zmení sa na viery krídla,
zanesú ťa v nebies vlasť.

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Milan Uhrin, Ján Kováčik, Maroš Kohút, Toma Magda, Peter Orvoš, Pavel Makovini, Daniel Plett. Foto: © felinda / Adobe Stock a archív redakcie.
Grafické riešenie obálky Lýdia Bodnárová.